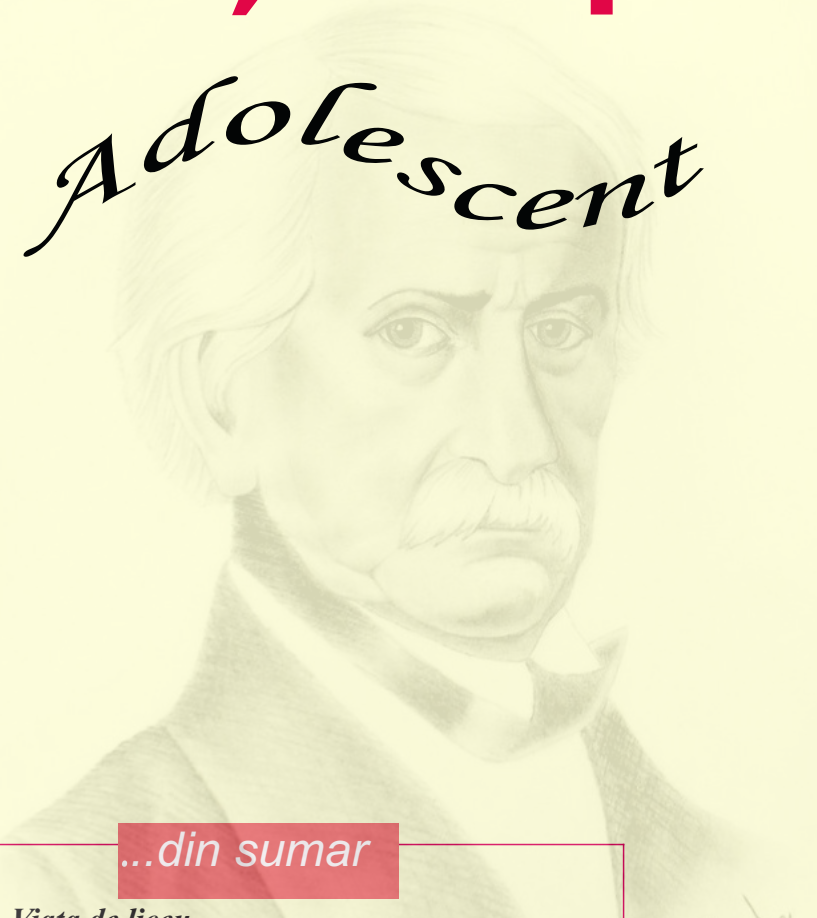

*Revista Colegiului Național
„Gh. Asachi”*

Pur și simplu

Adolescent

...din sumar

- *Viața de liceu*
- *Matematica în arta plastică!*
- *Omul superior*
- *Gând pentru Eminescu*
- *Toamna liniștii*
- *Izbucnirea sentimentelor*
- *Imnul educatoarelor*
- *Sadoveanu...altfel!*
- *Maitreyi*
- *Bob Dylan*
- *Familia mea în comunism*
- *Pastila de limbă*
- *Pagini din jurnalul de iarnă*
- *Dreapta și ce e drept*

*nr. 8
an școlar 2016-2017*

COLEGIUL NAȚIONAL „GHEORGHE ASACHI”
Piatra-Neamț, str. Audia, nr. 3
Tel./Fax: 0333-401791
E-mail: gheorgheasachi@gmail.com
<http://educatieneamt.wordpress.com>

MINISTERUL
EDUCAȚIEI NAȚIONALE
ȘI
CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

Oferta educațională Anul școlar 2016 – 2017

Formația muzicală a liceului-
TRUPA EFECTIV

Formația de dansuri și obiceiuri
populare

Baza materială

- 3 laboratoare (fizică, chimie, biologie)
- laborator de informatică
- cabinete de istorie, geografie, socio-umane, limba română, matematică, religie, educație plastică, educație muzicală
- Internet wireless
- Sală de sport modernă
- Bibliotecă cu un bogat fond de carte (18556 volume)
- Internat și cantină proprie (120 locuri)
- Cabinete de Psihopedagogie și Orientare / Logopedie
- Cabinet de limbi străine
- Centru de documentare și informare

Filieră vocațională

* profil pedagogic

2 clase specializarea

*Învățător/
Educatore*

(56 locuri)

Medie 2016 – 7,37

Filieră teoretică

* profil uman:

- ▶ 1 clasă specializarea

Filologie (28 locuri)

Medie 2016 – 8,47

- ▶ 1 clasă specializarea

Științe sociale (28 locuri)

Medie 2016 – 8,58

* profil real:

- ▶ 1 clasă specializarea

Științe ale naturii

(28 locuri)

Medie 2016 – 8,66

Sala de mese – Internatul liceului

Sala de sport

Concursul Sanitarii pricepuți

Calendarul admitterii
la profilul pedagogic
specializarea
învățător-educatoare
Înscriere

22-23 mai 2017

Probele de
aptitudini artistice
aptitudini motrice
aptitudini muzicale
și interviu:

24-27 mai 2017

DESPRE NOI**DESPRE NOI, PROFESORI ȘI ELEVII AI C. N.
„GH. ASACHI” PIATRA NEAMȚ****DESPRE ASACHI, CU DRĂGOSTE**

Director, prof. dr. Constanta Chelaru

Școala în care învățăm și ne desfășurăm activitatea este cea care, într-o formă sau alta, ne determină perspectiva asupra succesului, succesul în profesie, succesul în viața personală, succesul în plan social.

Încercând să găsec un echilibru între emoție și rigoarea intelectuală, aș spune că la *Asachi* am înțeles succesul ca iubire: de oameni, de profesie, de carte. Anii de tinerețe și de maturitate petrecuți printre colegi, alături de generațiile de elevi ce au venit și au plecat, au devenit timp prețios din viața mea, de multe ori chiar miezul timpului meu.

Îmi doresc ca elevii de la *Asachi* să învețe să ne prețuiască timpul și să se poată vedea măcar pentru o clipă prin ochii noștri, ai educatorilor lor, să simtă că, dincolo de reguli, prescripții, restricții, recomandări, lecții și teme, există multă grijă și iubire și dorința de a-i vedea oameni împliniți.

Dacă există o lecție a succesului predată la *Asachi* (și eu sunt convinsă că există!), aceea este lecția iubirii față de oameni.

Într-un an de grație pentru mine, an în care copilul meu devine absolvent al acestei minunate școli, îmi îndrept gândurile către toți elevii și le doresc să-și gândească succesul prin prisma respectului pentru viață (a lor și a celorlalți), a demnității și a responsabilității lucrului bine făcut.

De asemenea, îmi exprim recunoștința și aprecierea pentru munca extraordinarilor mei colegi, oameni minunați, care inspiră și construiesc povești de succes.

A FI ÎNTR-UN FEL

prof. Ioan Mancas

Sartre ne învață că omul este un “bastard”, aruncat în lume și lăsat pe nicăieri - pentru a trăi absolut singur. Dacă e așa, atunci nu e de mirare că fiecare este dator să se agațe de ceea ce-i stă la îndemână. Dar oamenii trăiesc în preajma unor evenimente și situații diverse, iar convingerile și țelurile lor sunt cu totul diferite.

În existența ta, de om, poți fi în multe feluri: poți fi preocupat de interese personale sau sociale, poți să începi sau să abandonezi ceva, să iubești sau să invidiezi, să sperii sau să disperi, să încerci când ai eșuat sau să renunți, să gândești de bine sau de rău, să crezi în ceva sau în altceva – totul îți aparține! Ești liber să faci ce vrei sau să crezi ce ai voi.

Subscriem ideii lui Malraux: “Orice viață este un destin.” Precizăm că “destin”, potrivit lui Malraux, este o istorie personală până la momentul prezent și că istoria vieții fiecărui om e unică.

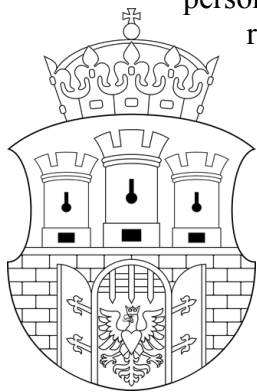
Așa fiind, cum să nu înțelegem că celălalt gândește altfel decât noi și făptuiește altceva decât vrem noi?

Întâlniri memorabile cu ISTORIA

(Pagini din jurnalul vacanței de iarnă, decembrie 2016 – ianuarie 2017)

Profesor Mihaela Ghergheltescu

Vacanța de iarnă care tocmai a trecut a prilejuit cunoașterea a două orașe (înfrățite de altfel) care pot fi considerate ca repere atât culturale, istorice, artistice și fundamentale ale spațiului european: **Cracovia și Lviv**. Mai mult decât atât, a fost surprinzător să găsim nebanuite legături între istoria românilor și a unor personalități românești remarcabile cu aceste două orașe.

Cracovia, care poate fi considerată inima culturală a Poloniei, este așezată pe cursul superior al Vistulei, la 300 km de Varșovia. Numele orașului vine de la cel al prințului Krak, o căpetenie locală care, conform legendei, a învins dragonul pe colina pe care mai târziu se va înălța castelul Wawel.

CRACOVIA

Orașul Cracovia impresionează prin tezaurul impresionant de cultură medievală și modernă care a rezistat timpului și istoriei uneori potrivnice. Între anii 1038-1569, Cracovia a fost capitala regală a Poloniei medievale, Sigismund al III-lea Vasa fiind cel care mută capitala la Varșovia. După dezmembrarea Poloniei în 1795, Cracovia devine parte a Austriei, respectiv a Austro-Ungariei. Între anii 1939-1945, Cracovia va cunoaște experiența tragică a ocupației naziste. Dintre muzeele, monumentele, catedralele cele

mai impresionante ale acestui oraș, capitală culturală europeană în 2000, menționăm: Hala Postăvarilor (Sukiennice) realizată în stil renesanțist în sec. XIII; basilica Sfânta Maria din sec. XIII are cel mai mare altar gotic din lume, sculptat de artistul german Veit Stoss; Turnul Primăriei din Piața Centrală (Rynek Główny – cea mai mare piață medievală europeană); biserica ”Sfinții Petru și Pavel”, din sec. XVI, prima biserică barocă din Cracovia construită pentru iezuiți; castelul în stil gotic Wawel, pe care Sigismund I l-a transformat în reședință regală (conține tezaurul coroanei, sabia de încoronare a regilor polonezi, pocalul lui Cazimir al III-lea, steagurile de luptă ale Cavalerilor Teutoni); catedrala Wawel în stil gotic, din secolul XIV, locul de încoronare a regilor polonezi; aici găsim și **mormântul regelui Jan III Sobieski, cel care s-a confruntat cu dârzenia plăieșilor din cetatea Neamțului în 1691**; la acestea se adaugă turnul de pază Barbakan, Poarta Florian (una dintre cele opt porți de intrare în Cracovia, construită în 1307); Collegium Maius, cea mai veche clădire a Universității Iagiellone, fondată de Cazimir al III-lea în 1364; monumentul Grunwald, care amintește de victoria împotriva Cavalerilor Teutoni din 1410, la această bătălie participând de partea polonezilor și un **detașament de moldoveni trimis de domnitorul Alexandru cel Bun**;

Monumentul Grunwald

Fabrica "Emalia" a lui Oskar Schindler de pe strada Lipova nr. 4, Cartierul Kazimierz și "Piața Scaunelor" dezvăluie istoria dramatică a evreilor din Cracovia. **Cracovia este o adevărată bijuterie arhitecturală, culturală, istorică și artistică.**

Lviv, Lwow în polonă și Lemberg în germană, este o metropolă în vestul Ucrainei, în regiunea istorică Galiția. A fost oraș polonez până la destrămarea Poloniei în 1795, apoi devine capitala Galiției austriece; între 1919-1939 revine Poloniei, apoi în 1939 va fi ocupat de sovietici. Lviv, care are drept simbol leul – Lev este fiul regelui Daniel Romanovich Galitsky, fondatorul orașului – este un oraș unic, un amestec de culturi, istorie, obiceiuri, tradiții: poloneze, austriece, ruse, ucrainene. 55% din patrimoniul cultural al Ucrainei se află la Lviv. Muzeele, catedralele ortodoxe, catolice, greco-catolice,

monumentele, Universitatea și Opera, clădirile de patrimoniu, cafenelele, vechile farmacii, străzile cu piatră cubică au un farmec cu totul aparte.

Lviv-ul este considerat "Roma Nordului" și orașul vechi a intrat pe lista UNESCO a patrimoniului cultural din 1998. Sunt multe elemente de istorie comună între Lviv și spațiul românesc: în 1408 **domnul Moldovei Alexandru cel Bun** acorda **privilegiu negustorilor lioveni**, reconfirmate de **Ștefan cel Mare** în 1460; în 1564 aici era decapitat Ștefan Tomșa, domnul Moldovei, la ordinul regelui polonez Sigismund al II-lea August. La Lwow, Lviv-ul de azi, au studiat **Petru Movilă** (1596-1647), născut la Suceava, viitor Mitropolit al Kievului și **cărturarul Dosoftei**, viitor Mitropolit al Moldovei (între 1671-1674 și 1675-1686). De asemenea, aici a trăit timp de 30 de ani **Ion Budai Deleanu**, care a fost secretar juridic al Tribunalului provincial și apoi judecător la Curtea de Apel din Lemberg, așa cum se numea atunci orașul Lviv. Se pare că aici poetul și-a finalizat epopeea "Țiganiada". La Universitatea din Liov va studia filosofia, logica, matematica, etica **Gheorghe Asachi** (1788-1869), patronul spiritual al colegiului nostru. Tot de aici, Asachi va recupera în 1869 manuscrisul "Țiganiadei" al lui Ion Budai Deleanu.

Collegium Maius Cracovia

Dacă prețuiți istoria, cultura, frumosul nu ezitați să vizitați două orașe de excepție, Cracovia și Lviv, unde veți descopri o istorie fabuloasă!

TRECUT ȘI PREZENT

Altfel...

Plugaru Adina, clasa a XII-a E
Mihaela Niță, clasa a XII-a E

În luna noiembrie 2016, **Colegiului Național „Gheorghe Asachi”** a împlinit 104 ani de existență.

În săptămâna 7-11 noiembrie, a avut loc programul "Școala altfel", prilej cu care elevii liceului au avut oportunitatea de a-și arăta aptitudinile și chiar de a descoperi unele noi în cadrul unui program non-formal, plăcut și distractiv, care promovează în același timp un învățământ pedagogic de calitate. Astfel, elevii s-au gândit să-l comemoreze, totodată, pe „Ceahlăul literaturii romane", Mihail Sadoveanu, născut pe 5 noiembrie 1880. Activitatea, desfășurată în prezența doamnei director Gina Balaban, a elevilor și a unora dintre profesorii colegiului nostru, a constat în prezentarea vietii și activității scriitorului și într-o piesă de teatru care îmbină istoria, **cea mai frumoasa poveste**, cu provocările lumii contemporane (vezi pagina 40).

Piesa de teatru, coordonată de prof. Daniela Baci, surprinde câteva scene reprezentative din cunoscutele scrieri ale lui Sadoveanu: **Baltagul**

(cu scena praznicului de înmormântare a lui Nechifor Lipan și pedepsirea criminalului, Calistrat Bogza) și **Hanu Ancuței** (din care s-a reprezentat **Fântâna dintre plopi și Iapa lui Vodă**).

Pentru că personalitatea lui Ștefan cel Mare a avut un impact puternic asupra scriitorului, acesta îl reliefează cu strictete în romanele sale, lucru surprins în ultima scenă a piesei, dar conturată în stilul secolului al XXI-lea, moment care a fost intens savurat de către public. Asadar, Ștefan încearcă să-și rezolve problemele personale în legătură cu cele două femei din viața sa, soția și amanta, dar și problemele de natură politică, cum ar fi răscoala fotbaliștilor sau controalele periodice de la ANAF.

În finalul activității, corul școlii, alături de prof. Paul Imbrea, a interpretat cantecul „Jurământ la Putna", pe versurile lui Adrian Paunescu. În acest mod, am reușit să creăm un mediu artistic, umoristic și recreativ, la care elevii au participat cu entuziasm.

Rezultatele concursului de creație pentru liceeni „Ce a însemnat comunismul pentru familia ta” 2 iunie 2016

În urma evaluării proiectelor înscrise în concursul de creație pentru liceeni „Ce a însemnat comunismul pentru familia ta”, organizat de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICMER) în parteneriat cu Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice și cu Fundația Konrad Adenauer (KAS), juriul a desemnat câștigători următorii elevi:

1. Barna Maria Bianca, Colegiul Național „Gheorghe Asachi”, Piatra Neamț
2. Breazu Bianca Daniela, Colegiul Național „Traian”, Drobeta Turnu Severin
3. Cioată Dorina Andreea, Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Vaslui
4. Ciocan Patricia, Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Turda
5. Cîrstea Ionela-Mădălina, Colegiul Național „Al. Odobescu”, Pitești
6. Cîrstea Natașa-Alexandra, Colegiul Național „Al. Odobescu”, Pitești
7. Cristian Andreea-Georgiana, Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri”, Iași
8. Cumpănașu Maria-Luiza, Colegiul Național „Frații Buzești”, Craiova
9. Ciuclea Lorens, Colegiul Național „Traian”, Drobeta Turnu Severin
10. Frumuzachi Oleg, Liceul „Vasile Alecsandri”, Iași
11. Iliana Lavinia Ioana, Colegiul Național „Decebal”, Deva
12. Lăzărescu Adrian-Vasile, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”, Onești
13. Petrov Anna-Maria, Liceul „Gheorghe Munteanu Murgoci”, Măcin

14. Topala Oana, Colegiul Național „Alexandru Vlahuta”, Râmnicu Sărat
15. Ujică Alexandra, Colegiul Național „Unirea”, Târgu Mureș
16. Ciobanu Robert-Gabriel, Liceul Teoretic „Tudor Arghezi”, Craiova
17. Dragomir Teona Denisia, Colegiul Național „Gheorghe Asachi”, Piatra Neamț

Concursul de creație a urmărit dezvoltarea în rândul tinerilor români a mecanismelor de reflecție personală și spirit critic, prin recuperarea memoriei traumatice a trecutului recent. Acest demers a invitat tinerii să se apropie de istorie printr-o abordare inedită, participativă, cea a recuperării istoriei familiei românești în a doua jumătate a secolului trecut. Juriul, format din experți IICCMER și un reprezentant al Fundației Konrad Adenauer, a urmărit ca toate cerințele specificate în regulamentul de concurs să fie respectate. Ca urmare a câștigării concursului, elevii din clasele IX-XI vor participa la cea de a VII-a ediție a Școlii de vară pentru liceeni, care anul acesta se va desfășura la Brașov, în perioada 19-25 iunie 2017. Absolvenții clasei a XII-a vor lua parte la Universitatea de vară de la Râmnicu Sărat, care va avea loc în perioada 20-27 august 2017. Costurile de transport, masă și cazare vor fi acoperite de organizatori. În perioada următoare reprezentanții IICCMER vor contacta elevii câștigători pentru furnizarea unor informații suplimentare. Îi felicităm și le mulțumim tuturor elevilor participanți pentru efort și creativitate, invitându-i totodată să ne rămână alături în viitoarele proiecte.

Familia mea față în față cu regimul comunist

Larisa Dănilă, clasa XII E

Prof. coordonator Mihaela Gherghelescu

În anul școlar trecut am făcut o inițiere în domeniul Istoriei Recente a României, lucru care a fost un bun prilej să consider că este necesară o studiere a acestei etape din istoria noastră cu obiectivitate, fără patimă și dorința de răzbunare. Sunt cunoscute cele două etape ale regimului comunist în România: regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej (1948-1965), care a fost un regim comunist de tip stalinist și regimul lui Nicolae Ceaușescu (1965-1989), un regim neostalinist, național-comunist, represiv, autoritar, megaloman, un ”socialism-dinastic” în fapt.

În familia mea, doar bunicii și rudele mai vârstnice au trăit experiența regimului lui Gheorghe Gheorghiu-Dej despre care, de altfel, nu au prea făcut referire în poveștile lor, atunci când i-am rugat să-și spună ”poveștile” lor de viață. Regimul lui Gheorghe Gheorghiu Dej s-a caracterizat prin: naționalizarea principalelor mijloace de producție (11 iunie 1948); colectivizarea (1949-1962) prin care aproximativ 97% din suprafața arabilă a țării a intrat în structurile colectiviste (GAS, GAC, CAP); planificarea economiei prin planuri anuale (primul precum Franța, Marea Britanie și SUA. De asemenea, România a fost singurul stat comunist

plan anual între 1950-1951) și cincinale (primul plan cincinal între 1951-1955); înființarea Securității Statului (30 august 1948) și a Miliției (23 ianuarie 1949), ca instrumente represive; reorganizarea învățământului și a Bisericii Ortodoxe Române prin „Legea învățământului și a cultelor”(1948), dar și prin încercările instrumentelor represive de a urmări și de a aresta grupurile subversive din munți (1944-1962).

Pe de altă parte, părinții mei s-au născut în 1973, cu un an înainte de a se proclama Nicolae Ceaușescu primul președinte al Republicii Socialiste Române (29 martie 1974).

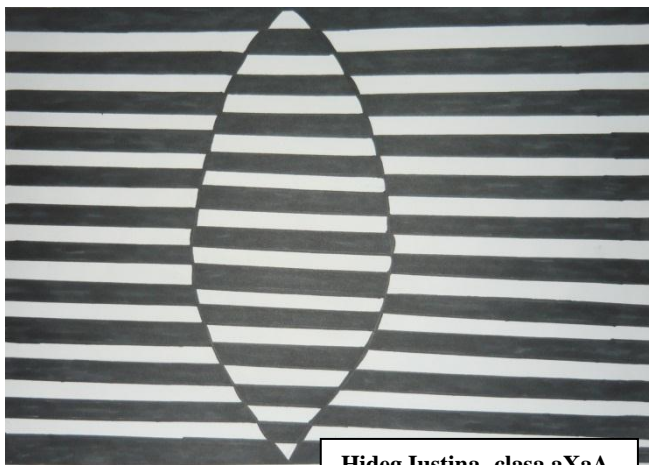
De aceea, dâșii și majoritatea membrilor familiei mi-au povestit întâmplări referitoare la regimul național-comunist al acestuia.

Regimul lui Nicolae Ceaușescu a avut la bază Constituția din 1965 prin care se schimba titulatura statului, din Republica Populară Română în Republica Socialistă Română, și cea a partidului din Partidul Muncitoresc Român în Partidul Comunist Român. Acest regim a cunoscut o perioadă de așa numită liberalizare. România a întreținut relații cu țări occidentale care nu a participat la repirmarea „Primăverii de la Praga” (1968). După izbucnirea „mini-

revoluției culturale” din 1971, Republica Socialistă România a început să rupă relațiile cu Occidentul ajungând, în anii '80, să intre într-o profundă criza economică și izolare diplomatică.

Mama mea, născută Baluș Maria la data de 10.01.1973, în plin regim Nicolae Ceaușescu, a copilărit în comuna Săvinești, județul Neamț. Din povestirile acesteia, dar și ale mătușii mele, Baluș Ana, am înțeles că familia lor a încercat să nu-și creeze probleme cu Organele de Securitate. Mama mea a urmat studiile primare și pe cele gimnaziale

la o școală din comuna natală, Săvinești. Deși mergea la defilări rar, deoarece locuia în mediul rural, a făcut parte din organizațiile de copii „Șoimii Patriei”, înființată în 1977, precum și din Organizația de Pionieri, ceea ce exprima foarte evident înregimentarea copiilor în organizații de masă. În timpul serbărilor școlare, ca semn al ideologizării excesive a învățământului, recita în mod frecvent poezii și cânta cântece dedicate ”Tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului” și Partidului Comunist Român, partidul ”cu rol conducător în societate”. De asemenea, mama mea ține minte că odată, participând la o defilare pe Bulevardul Traian din Piatra-Neamț, locul devenit tradițional pentru organizarea spectacolelor omagiale dedicate ”Tovarășului”, era îmbrăcată în culoarea galben deoarece fiecare copil trebuia să fie îmbrăcat în câte o culoare a tricolorului. Povestește că semănau cu niște marionete care, la semnalul portavociei, fluturau din eșarfe și strigau devize precum: „Ceaușescu- România - Stima noastră și mândria!” sau „ Ceaușescu și poporul, patria și tricolorul!”. Mama îmi povestea că în școală, dacă nu-ți făceai temele sau erai obraznic, primeai pedepse precum: îngenunchetul pe grăunțe sau pe coji de nucă care erau aplicate copiilor din ciclul primar, iar pentru cei mai mari corecțiile fizice. De asemenea, elevii trebuiau să colecteze obligatoriu 3 kg de hârtie, fier vechi și să strângă sticle și borcane. Pentru că aceste activități aveau o mare doză de formalism, se proceda la predarea și depunerea în contul organizațiilor de copii și tineret a sumelor corespunzătoare obligațiilor pe care le aveau

Hideg Iustina- clasa aXaA

aceste organizații. Valoare educativă a acestor acțiuni, care mobilizau foarte multe resurse umane, era anulată cu totul. Mama a urmat studiile la Liceul „Gheorghe Asachi” din Piatra Neamț, care, pe vremea aceea, era un liceu agro-industrial, la specializarea industrie alimentară. A fost UTC-istă și a fost trimisă să facă practică agricolă împreună cu colegii săi, uneori, chiar și pe zăpadă, la Izvoare și la Dumbrava Deal.

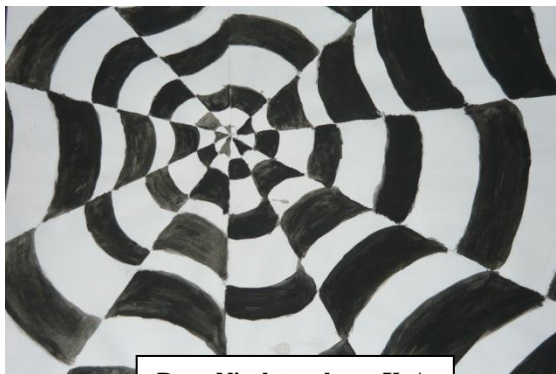
Bunicii mei, Ioan și Maria Baluș, au lucrat la CFS Săvinești. Bunicul lucra la secția HCN – acid cianhidric, iar bunica ca îngrijitoare. Ca toți cetățenii RSR, după 1981, primeau mâncare pe cartelă, iar, dacă dețineau animale în gospodărie, trebuiau să dea cotă de ouă și carne autorităților; inclusiv sacrificarea unui animal în gospodăria proprie trebuia să aibă aprobarea organelor comuniste. Cu toate acestea, se bucurau de câte o porție în plus, deoarece bunica primea lapte și cartofi care serveau drept antidot împotriva substanțelor chimice inhalate la locul de muncă. Măsura care a afectat-o pe mama mea cel mai mult a fost raționalizarea alimentelor. Povestește cu tristețe că odată, copil fiind, a așteptat la coadă pentru câteva portocale, iar atunci când a ajuns și ea la tezghea să cumpere doritele portocale, deja se terminaseră. Cu toate acestea, era bucuroasă când bunica mea le aducea de la CFS Săvinești înghețată preparată printr-un proces special cu oxigen lichid. Deoarece lucrau într-un mediu toxic și erau bolnavi, prin anii '70 bunicii mei primeau bilete de odihnă și tratament cu reducere și mergeau în stațiuni precum Băile Felix.

Deși familia mamei a dus o viață relativ liniștită, au existat și câteva probleme tensionate în relațiile cu autoritățile comuniste, cu instituțiile regimului precum Miliția. Cu toate că aveau un văr activist de partid despre care nu am reușit să aflu prea multe, fratele mai mare al mamei a riscat să fie arestat. Baluș Constantin făcea comerț cu metale prețioase, respectiv cu aur, care se găsea greu în timpul comunismului. Acesta îl aducea de la Timișoara la Piatra Neamț și îl vindea cunoscuților săi. Din cauza unei rude, ilegalitatea lui a ajuns la urechile forțelor de ordine, astfel,

dânsul și soția sa, mătușa mea Baluș Lăcrămioara, au fost arestați și anchetați. Pentru a scăpa de clienților a trebuit să plătească o amendă de 1000 lei.

Dănilă Viorel, tatăl meu s-a născut în anul 1973, trăindu-și copilăria în comuna Zănești din județul Neamț. Acesta nu a fost prea impresionat de activitățile școlare sau de măsurile impuse de regim, singurul episod care se încadrează în

Rusu Nicoleta- clasa aXaA

această categorie și pe care mi l-a relatat fiind o excursie organizată la Muzeul de Istorie din Piatra Neamț, acolo unde a depus jurământul de pionier: ”Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele Republica Socialistă România. Voi fi credincios poporului și Partidului Comunist Român. Voi respecta neabătut îndatoririle pionierești”. Tatăl mei mi-a povestit câteva episoade despre alți membri ai familiei. Fratele său mai mare, Dănilă Marcel a făcut armata la Canalul Dunare - Marea Neagră, finalizat în anul 1984, apoi a devenit mecanic. Alt văr de-al tatălui meu, Andrei Constantin a făcut și el armata, fiind trimis într-o mină prin părțile Hunedoarei. Dânsul povestește că avea doar 19 ani când a fost înrolat. Lucra câte 6 ore împreună cu muncitorii din mină, având parte de 2 mese pe zi.

Bunicul meu, Dănilă Dumitru lucra la ”Fabrica de Lemne 11 Iunie” din orașul Roznov, iar bunica mea, Dănilă Maria, la C.A.P. Fost membru de partid, bunicul mi-a povestit că lucrau 10 ore pe zi, iar dacă planul nu era terminat la timp erau nevoiți să stea peste program. Doar duminica era zi liberă. Fiind din mediul rural și lucrând la C.A.P., au putut primi câteva prăjini de pământ, pentru a le lucra ei înșiși. La televizor urmăreau discursuri ale ”Tovarășului”, știri, filme indiene și emisiuni dintre care „Cântarea României” era preferata bunicului. De asemenea, sâmbătă seara mergea împreună cu familia la dansurile populare organizate de Căminul Cultural, iar concediu primea 20 de zile pe an. După anul 1982, mai ales în sezonul rece când consumul de energie electrică era mai mare, de la ora 18:00 până la ora 20:00 se întrerupea curentul electric. Tata și frații lui puteau urmări la TV doar câteva desene animate precum: „Mihaela”, „Pic și Poc”, „Miaunel și Bălănel” și

închisoare a fost nevoit să plătească o amendă de 1000 lei și să restituie banii „Lolek și Bolek”, restul timpului petrecându-l pe afară cu prietenii sau citind revista „Cutezătorii”.

Cu toate că familia tatălui meu a încercat să evite conflictele cu organele de Securitate, se pare că acest lucru nu a fost posibil. Fratele bunicii, Simion Mihai a lucrat la fabrica Lactama III de pe Platforma Industrială Săvinești. Din spusele fiului său, Simion Iustin, prin

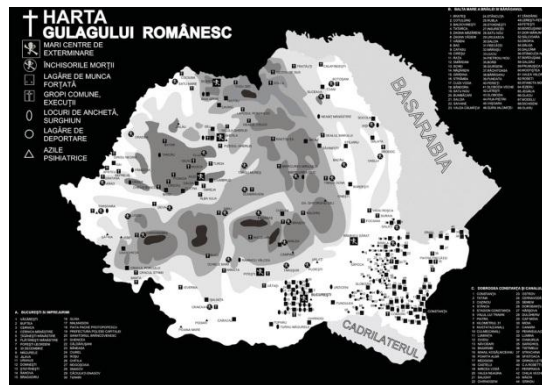
anul 1987, într-o noapte în care tatăl său era de pază la tabloul de comandă, alarmele au început să sune. Majoritatea colegilor săi s-au speriat și au fugit, el rămânând printre singurii muncitori mai curajoși la locul incidentului. Se pare că o pompă de benzen avea pierderi și a explodat, aruncând o serie de instalații în aer, la cota 28, din spusele vărului tatălui meu. După acest accident care a fost mușamalizat de comuniști și care, din fericire, nu s-a soldat cu victime, doar un pomper militar a fost rănit, Securitatea a încercat să caute vinovați. Fratele bunicii a fost scos din câmpul de muncă, fără drept de angajare 6 luni, arestat, anchetat, bătut, schingiuit și obligat să declare tot ce au vrut anchetatorii. De asemenea, un alt caz care m-a impresionat a fost cel al vărului bunicii mele. Timofte Ion a fost profesor universitar de limba franceză la

Universitatea ”Alexandru Ioan Cuza din Iași”, disident și deținut politic de două ori. Acesta locuia în Țibănești, Iași și a fost închis pentru activitatea împotriva

regimului la Balta Brăilei, Doftana și Gherla. Conform spuselor fratelui său, Timofte Nicolae, acesta avea trei fete dintre care una a fost exmatriculată din liceu, deoarece tatăl ei era văzut drept un ”dușman al poporului”. Pentru a putea termina clasa a XII-a, fiica acestuia a trebuit să lucreze pentru un timp în meseria de contabil la un sediu din Țibănești, iar după ce a primit aprobare a putut să-și finalizeze studiile.

Tot fratele disidentului relatează că odată acesta era în vizită la dânsul, în comuna Podoleni din județul Neamț. În perioada aceea luase foc Direcția Generală a Resurselor Statului din Podoleni, iar Securitatea a făcut anchetă și a întreat de deținuții politici din comună. Deoarece Timofte Ion se afla acolo, i s-au pus câteva întrebări de către un anumit domn Niță care îl inspecta și de un alt securist. Acesta i-a primit în casa fratelui său și, în timp ce îl interogau, le făcea cafele și le vorbea în franceză. După plecare, Ion și Nicolae au observat că un securist „și-a uitat” căciula pe pat. Uitându-se mai atent, au găsit un microfon ascuns în căciulă. Timofte Nicolae a mai spus că, din fericire, nu au zis nimic împotriva regimului în acel moment și căciula cu tot cu microfon a fost înapoiată securistului. Vărul bunicii, Timofte Ion a murit la vârsta de 56 de ani, în libertate, după ce a îndurat, în diferitele închisori în care a fost trimis, multe bătăi și torturi care, probabil, au grăbit trecerea sa în neființă.

După ce am aflat aceste ”povești de viață” ale membrilor familiei mele, am ajuns la concluzia că regimul comunist are semnificații oarecum diferite pentru fiecare membru al familiei mele și că informațiile relatate mai sus sunt doar o mică parte din Istoria Recentă a României. Unii încă trăiesc cu ideea că „era mai bine pe timpul lui Ceaușescu”; aceștia sunt ”nostalgicii” Epocii de Aur. Alții sunt conștienți de nedreptățile pe care acest regim le înfăptuia împotriva propriilor cetățeni, dar aveau o atitudine pasivă pentru că își pierduseră orice speranță. La fel de adevărat este și faptul că au existat oameni care nu au încetat să creadă că regimul comunist, un regim ilegal, se va prăbuși într-o bună zi. Regimul comunist din România a căzut într-un mod cu totul diferit față de celelalte țări comuniste din Europa de Est; Revoluția română din decembrie 1989 a fost una ”sângeroasă”, lucru determinat de caracterul represiv al regimului național-comunist al lui Nicolae Ceaușescu.

Bunica Eugenia și povestea ei de viață

*Denisia Dragomir, absolventă
Prof. coordonator, Mihaela Gherghelescu*

Acum doi ani, cam în aceeași perioadă, așterneam pe hârtie o poveste despre tatăl meu, un ”decrețel” al epocii Ceaușescu, prin care încercam să reconstitui o zi din viața sa de navetist – 6 noiembrie 1987. La vremea aceea, tatăl meu era muncitor la fabrica ”Reconstrucția” din Piatra-Neamț, un simbol al industriei comuniste din Neamț. Dacă stau bine să mă gândesc, peste puțin timp de la această dată, pe care o evocam cu ajutorul povestirilor tatălui meu, în România se va da semnalul schimbărilor care vor conduce la căderea regimului totalitar. Tot în 2014, împreună cu câțiva colegi realizăm o expoziție în care prezentăm ”Fețele comunismului”; cu ajutorul documentelor, unor obiecte specifice ”Epocii de Aur”, dar și al fotografiilor din arhivele personale ale bunicii, părinților, unchilor și mătușilor, chiar ale profesorilor, realizăm o expoziție care ilustra viața cotidiană în comunism, simbolurile acesteia, ce însemna ideologizarea școlii la vremea aceea. Toate acele mărturii ne arătau nouă, celor născuți acum aproape 20 de ani – eu sunt născută în aprilie 1997 – cum a fost comunismul în România. Pentru că există riscul să uităm multe dintre aspectele esențiale ale acestui regim care o jumătate de secol a marcat evoluția românilor, este imperios necesar să consemnăm toate informațiile, mărturiile, ”poveștile” care re-compun istoria recentă a României. O pagină a acestei istorii este ”scrisă” de bunica mea maternă, căreia îi datorez foarte mult pentru felul în care am fost educată și crescută. Este cea care, pentru a avea parte de o educație mai bună la vârsta preșcolară, mă purta zilnic în brațe peste patru kilometri până la grădinița de la ”centru”.

Ce a însemnat comunismul pentru bunica mea, Eugenia Nastasiei!

Bunica mea, Eugenia Nastasiei, s-a născut în Dobreni la 3 iunie 1941. Avea 7 ani când în România se instala, la presiunile URSS, un regim de tip stalinist, un regim represiv. A avut o copilărie ”aproape fericită” cum ar spune un personaj binecunoscut – Ivan Denisovici – părinții încercând să atenueze toate lipsurile materiale ale acelei

perioade. Școala din satul bunicii era la vremea aceea sub semnul ” marilor călăuzitorilor” ai umanității: Lenin, Stalin, Dej. Bunica Eugenia a avut un traseu obișnuit pentru oricare fată simplă de la țară, care nu a avut șansa la o educație foarte solidă. Este singura dintre frații săi care a terminat însă șapte clase; ”am avut noroc de cei trei frați căroră nu le-a plăcut extraordinar de mult la școală”, îmi declara bunica, astfel încât ea a fost cea mai școlită din familie. Datorită lor, a avut un loc privilegiat în cadrul familiei și a scăpat de muncile fizice de la câmp pentru o vreme lungă de timp. Iubea să-și petreacă timpul cu mama sa pe care o ajuta la toate activitățile din casă. Așa a învățat să-și țină în ordine gospodăria și să-și încante mai târziu prietenii cu mirosul bucatelor pregătite în casă, al cozonacilor și al ”poalelor-n brâu”.

Regimul comunist încă nu reușise să anuleze câteva dintre lucrurile și valorile pe care familia din mediul rural, o lume mai conservatoare, trebuia să le cultive: hărnicia, cinstea, respectul muncii, respectul față de părinți: ”Știam să cos, să lucrez la război. Învățam de toate, fără să știu că sunt în curs de pregătire pentru căsătorie. Eu doar voiam să excelez în ceea ce făceam. Am fost o fire cuminte și am ascultat întotdeauna de părinții mei, chiar și când trimisă de ei la hora din sat, întorcându-mă cu un flăcău, care dorise să fie un cavaler și să mă conducă, l-au ochit ca un potential ginere”. La 20 de ani, bunica mea s-a căsătorit. Era anul în care procesul colectivizării în România era aproape încheiat, când lumea rurală fusese ”convinsă” să se înscrie în gospodăriile agricole colective. Nu a înțeles graba părinților niciodată, dar faptul că pleca de acasă într-un sat vecin, unde avea puțin pământ, oferit de părinți și pe care tăvălugul colectivizării în Neamț nu-l luase, cu un om pe care îl respecta și iubea, i s-a părut bunicii mele o mare provocare. Și așa a fost. Chiar dacă bunica urma să aibă o mică gospodărie, acest lucru nu i-a atenuat simțul proprietății, caracteristic țaranului român.

În primii ani de căsătorie, în care bunicul muncea la construcția locuinței și lucra și la fabrică, bunica era cea care ”ține” casa cum se spune; lucra la C.A.P., păstra ordinea în gospodărie, îi avertiza pe muncitori care ajutau la construcția casei să nu îi calce florile și le pregătea masa. A apărut apoi primul copil, un băiat - Constantin, apoi a apărut și o fată – Elena, mama mea; apariția celor doi copii i-au consfințit bunicii mele statutul de casnică pentru o perioadă. Bunicul a lucrat în continuare la fabrică, rămânând singura sursă de venit din casă. Copiii creșteau cu rapiditate în pofida lipsurilor, iar bunicii se bucurau de realizările lor: învățarea primei poezii, pronunțarea literei ”r”, primul dinte de lapte aruncat peste casă și premiile obținute la școală, momentul când au fost făcuți pionieri și au trebuit să depună legământul specific primirii în Organizația Pionierilor. Având un băiat și o fată, bunica nu putea să schimbe hainele între ei și, pentru a avea suficiente hăinuțe, prefera să le cumpăre mai mari, să le ajungă mai mult timp. Jucăriile copiilor erau foarte puține, fata fiind mai băiețoasă iubea o mașinuță de lemn a fratelui ei și, de aici, porneau toate disputele. Dulciuri și portocale mâncau foarte rar, în zile de sărbătoare, mai ales când veneau rudele din oraș în vizită la bunica mea și le aduceau astfel de cadouri copiilor.

Bunica muncea la CAP Dobreni, ”normele” făcute reprezentând o sursă de venit, dar și un mod de a socializa într-un univers oarecum limitat; dincolo de sloganurile, mentalitățile specifice epocii, munca la CAP era un bun prilej de a discuta despre zvonurile din sat – alternativă la știrile oficiale, de a face schimb de rețete și de a o împaca pe o ”tovarășă” care fusese agresată de soțul ei și care dădea mai tare cu sapa în brazdă, vărsându-și astfel amarul. Bunica îmi spunea că în acea lume destul de restrânsă nu a avut prea multe prietene, dar a avut parte de priviri răutăcioase și de ”tovarășe” cărora, dacă li se părea ceva suspect, ar fi pârât-o imediat la șeful de brigadă. Nu le ura pe acele ”tovarășe”, ci încerca să le înțeleagă mentalitatea, filosofia lor de viață, credința lor în egalitatea impusă de sistemul de atunci. Mama, o vecină și o prietenă, care se mutase la oraș, erau singurele confidente ale bunicii mele.

Consider, prin prisma celor citite și auzite despre comunism, că acest regim crea, pe de o parte, o solidaritate generată de lipsurile de atunci, de nevoia de a găsi strategii de supraviețuire, apelând la cunoștințe, prieteni, în contextul raționalizărilor de tot felul care existau - a alimentelor, a energiei. Pe de altă parte, aceleași restricții generau și o înstrăinare a oamenilor și chiar o competiție între aceștia.

Cele 7 minuni de pe vremea lui Ceaușescu

1. Toata lumea avea de lucru.
2. Desi toata lumea avea de lucru, nimeni nu muncea.
3. Desi nimeni nu muncea, planul se facea peste 100%.
4. Desi planul se facea peste 100%, nu puteai cumpara nimic.
5. Desi nu gaseai nimic de cumparat, toata lumea avea de toate.
6. Desi toata lumea avea de toate, toti furau.
7. Desi toti furau, niciodata nu lipsea nimic.

Ion Burghelea – numele unui erou

Ioana Irimia, clasa a XI-a A
prof. coordonator Mihaela Gherghelescu

Numele meu este Ioana Irimia și sunt elevă în clasa a XI-a, la profilul pedagogic, specializarea învățători-educatoare. Îmi aduc aminte că, în urmă cu ceva timp, mi-am pus câteva întrebări cu privire la prenumele meu, Ioana. Așa că, într-o zi, m-am dus la mama mea și am întrebat-o direct: „Mamă, de unde vine prenumele meu, Ioana?” Ea mi-a răspuns că vine de la numele unui erou. Am stat, m-am gândit și apoi m-am întrebat: cine este acel erou? A urmat o mărturie emoționantă a mamei mele din care aveam să aflu povestea tulburătoare a bunicului meu. În fața mea erau aduse câteva documente de preț: o fotografie de tinerețe a bunicului, diploma de Bacalaureat a bunicului (eliberată în august 1942), câteva scrisori cu un scris mărunț și ordonat datate în anul 1946, altele 1949, apoi câteva cărți poștale pentru prizonierii de război cu antet în limba rusă, certificate și adeverințe mai recente, toate condensând în ele ani din viața bunicului meu. De ce îl considera mama un erou? Vă voi spune imediat.

Bunicul meu se numea Ioan Burghelea. Acesta s-a născut pe data de 21 noiembrie 1916, în comuna Solești, județul Vaslui. Bunicul a terminat Liceul „Mihail Kogălniceanu” din Vaslui, a luat examenul de bacalaureat în sesiunea din iunie 1942, după care a urmat, o perioadă, cursurile universitare la Politehnica din Iași. Până acum putem spune că a avut o viață normală, nimic spectaculos, nimic care să îl facă un erou. Însă, totul a început să se schimbe dramatic după perioadele de concentrare în armată și participarea efectivă la Campania din Est, declanșată în iunie 1941. Dintr-un certificat eliberat de o unitate militară din Pitești, putem afla că bunicul a fost pe front cu Regimentul 25 Infanterie în perioada 22.06.1941 – 22.08.1941, fiind decorat chiar cu medalia „Virtutea Militară” de război, clasa a II-a. Începând cu data de 23 noiembrie 1942, el și alte mii de camarazi, au fost luați prizonieri de către sovietici. A fost prizonier de război în perioada 23 noiembrie 1942 – 6 decembrie 1950. Bunicul împreună cu o parte din tovarășii săi din Regimentul 25 Infanterie au fost urcați în trenuri și au plecat către inima Siberiei. Pe parcursul drumului, nu au primit apă sau mâncare. Ca să nu moară de sete, bunicul alături de tovarășii săi au împărțit geamul vagonului în mai multe părți și fiecare persoană putea mânca gheața formată pe geam din pătrățelele care îi reveneau. Pentru a nu muri de sete, au trebuit să bea chiar urină. Este ceva care sună dezgustător, dar era singurul lucru care îi mai ținea în viață pe acei oameni. După ce au parcurs drumul cel lung, au ajuns în Siberia, pe malul fluviului Obi. Acolo s-a făcut la început o „ședință”, în care un oficial sovietic le-a spus celor care se cred intelectuali să facă un pas în față. Bunicul meu, deoarece avea bacalaureatul și urmasa o perioadă cursurile Politehnicii, a vrut să facă un pas în față, dar l-a tras la timp înapoi un prizonier mai vechi. De ce l-a tras la timp? Deoarece toți intelectualii au fost executați pe loc. După ce s-a terminat această primă întâlnire, toți prizonierii, care au mai supraviețuit, au fost duși în lagăre de muncă, adică în Gulag, acel sistem de lagăre și închisori specific statelor comuniste. Condițiile de viață erau foarte dure. Mulți s-au îmbolnăvit mai ales de tifos, alții au murit. Prizonierii stăteau câte 50 de persoane într-o baracă de maximum 100 de metri pătrați, insalubre și pline cu păduchi. Erau așa de mulți păduchi, încât într-o seară, când unul dintre bărbați și-a lăsat o șosetă pe jos, păduchii „au ridicat-o și au mutat-o” din locul respectiv. În fiecare zi, mâncau doar terci de cartofi cu țărâțe. Timp de 8 ani bunicul a lucrat în mină, la gater, unde și-a pierdut un deget, dar se poate spune că a fost norocos, deoarece erau persoane care își pierduseră mâinile sau picioarele. A fost închis pentru o perioadă în carceră unde nu avea voie să stea jos, ci doar în picioare. A îndurat temperaturi chiar de -30 grade. Cu toate acestea, prizonierii au lăsat ceva în urma lor. Au intrat într-o pădure și au ieșit dintr-un oraș, spunea bunicul celor apropiați. În doar 8 ani au construit un oraș întreg – Novosibirsk, în prezent un oraș cu peste 1 milion de locuitori.

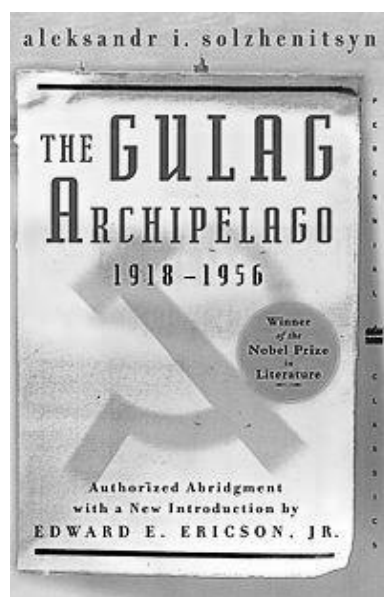
Timp de 2 ani, familia bunicului meu a crezut că el este mort. Am găsit în arhiva familiei noastre doar două scrisori trimise de bunicul meu familiei sale în 1948. Iată ce scria în 9 februarie 1948, din inima Siberiei: „Dragii mei frați și nepoți! Mereu v-am scris și am întrebuințat aceeași formulă, adică sunt

sănătos și o duc bine, ceea ce cred că o știți din momentul când puneți mâna pe scrisoare. Noutăți nu am ce să vă spun, aștept mai multe de la dumneavoastră. De zilele onomastice nu pot să vă felicit deoarece scrisorile mele sunt ocazionale, când primesc atunci vă scriu, nu mai aștept nimic. În c.p. (cartea poștală) scrisă pe ziua de 6.II.1948 v-am comunicat tot, dar să primesc de la dumneavoastră, primesc prea puțin. Am hotărât ca în această c. p. (carte poștală) să vă pun mai multe întrebări, la care cred că-mi veți răspunde. În primul rând vreau să urmez și unde? Lenuța este Nicușor și Gigel sunt la Liceul M.K. Ciolacu cu cine s-a cu Octav? Tot la București? ...Silvia Unde?...Familia Luca tot la Cordenistau singur și nu-mi amintesc de cuvenite". Iată gândurile și grijile casă, dar atât de legat de membrii speranță pe care bunicul o transmite

Dupa 8 ani de prizonierat, terminat calvarul, dar când a ajuns în Română, comuniștii, care erau la reeducat. A fost dus în închisoare „Capul Midia”, unde a stat timp de 2 canalului Dunăre –Marea Neagră – 1953. Această „colonie de muncă” „elementelor dușmănoase” Republicii Populare Române și în vederea pregătirii și încadrării lor mai târziu în viața socială. Această colonie de muncă de la Capul Midia, unde bunicul meu a stat internat 12 luni, a fost un veritabil centru de exterminare, în care violențele sub toate formele s-au manifestat în forme extreme. Colonia de la Capul Midia este o dovadă că sistemul represiv din România a fost unul dintre cele mai complexe din Europa comunistă și avea drept scop eliminarea oricărei forme de opoziție față de regimul politic comunist. Prin regimul foarte dur din această colonie de muncă forțată era pus în funcțiune un mecanism de exterminare fizică, dar și de dezumanizare a celor considerați „dușmani ai poporului”.

După ani de chinuri și încercări, bunicul meu a reușit să-și recapete în sfârșit libertatea, să-și întemeieze o familie, să își ia viața de la capăt și să ierte în același timp toate nedreptățile făcute de comuniști. A iertat, dar nu a uitat. Este adevărat că a avut o familie care l-a susținut moral într-un mod exemplar, o soție care l-a iubit enorm, Didina, și două fete care l-au iubit la fel de mult, Silvia și Carmen. Silvia este chiar mama mea. Dar, în fiecare an, era chemat la audieri de către reprezentanții Securității statului. Bunicul evita să povestească și să dea amănunte chiar membrilor de familie despre tot ceea ce a suportat în perioada prizonieratului în URSS și despre experiențele trăite atunci când era anchetat de către Securitate. Membrii familiei sunt convinși că sfârșitul bunicului, în anul 1986, a fost determinat în mod covârșitor de experiența traumatizantă a prizonieratului, precum și de cei doi ani trăiți în colonia de la Capul Midia.

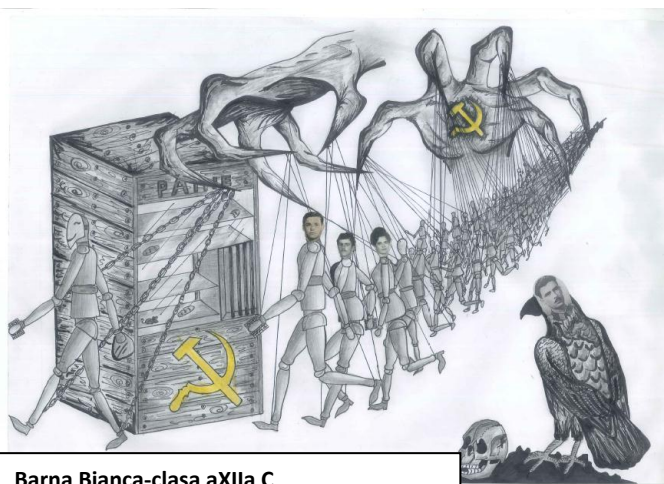
În ciuda faptului că nu l-am cunoscut pe bunicul meu, pentru mine el este un erou și încerc să-l cunosc prin ceea ce el a lăsat drept o moștenire foarte valoroasă: a prețuit demnitatea, munca, onoarea, libertatea, nu și-a uitat niciodată familia, chiar când era la mii de kilometri distanță și totul părea pierdut. A fost un om înțelept și optimist, care, în ciuda unor mari suferințe pe care le-a încercat, a avut puterea să ia totul de la capăt și să-i ierte pe cei care vremelnice au încercat să-i frângă destinul. Cunoscând povestea de viață a bunicului meu, îmi este greu să înțeleg de ce unii dintre cei care trăiesc în prezent încearcă să uite tot ceea ce a însemnat acest regim totalitar sau încearcă să evedențieze „părțile bune” ale regimului comunist, spunând că această perioadă din istoria recentă a României trebuie reconsiderată. Eu cred că trebuie să abordăm studiul comunismului cu obiectivitate și echilibru, apelând la surse diverse și perspective multiple asupra acestei perioade istorice: perspectiva istoricilor, a autorităților, precum și perspectiva oamenilor obișnuiți care pot oferi mărturii relevante despre aspectele variate ale regimului comunist. O astfel de perspectivă asupra regimului comunist din România, asupra a ceea ce a însemnat universul concentraționar specific comunismului este povestea bunicului meu, **Ion Burghilea**, un erou pentru mine și familia mea, un erou necunoscut de alții, dar a cărui poveste merită ascultată și înțeleasă.

COLAJ ISTORIE

Focșăneanu Alexandra-clasa aXIIa C

Barna Bianca-clasa aXIIa C

Azâncăi Mădălina-clasa aXIIaE

Factori de risc care contribuie la apariția comportamentelor școlare dezadaptative

Prof. Diana Onu

Necesitatea cercetării date apare din complexitatea fenomenului de prevenție, terapie și recuperare a devianței comportamentale. În plan teoretic, problema prevenției și a corecției comportamentului dezadaptativ este clară și multiaspectual prezentată de diferite școli științifice.

Diferențele interindividuale ne încurajează să cercetăm această problematică, în ideea identificării acelor factori psihologici responsabili de apariția și menținerea unor comportamente școlare dezadaptative, cum ar fi: violența fizică sau verbală, absenteismul, vandalismul, comportamentele nepoliticoase, nerespectarea regulilor, izolarea, consumul de alcool, tutun, etnobotanice.

Eșantionul investigat a fost alcătuit din 297 de elevi aleși în mod aleatoriu de la Colegiul Național "Gh. Asachi", Colegiul Tehnic de Transporturi, Liceul Comercial "Spiru Haret", Școala Gimnazială Nr. 3, Școala Gimnazială Nr. 5, Grup Școlar Dimitrie Leonida din Piatra-Neamț.

Interpretarea statistică a rezultatelor demonstrează faptul că obiectivul inițial, de la care a pornit această investigație, a fost atins. Cu alte cuvinte, rezultatele confirmă că, într-adevăr, comportamentele școlare dezadaptative pot fi asociate cu alte trăsături psihologice fundamentale, cum ar fi: stima de sine, dar și cu factori sociali, precum percepția asupra climatului școlar sau demografici, de exemplu: genul subiecților, clasa, mediul de proveniență etc.

Prima ipoteză, propusă spre verificare, susținea existența unui efect semnificativ al stimei de sine asupra comportamentelor școlare dezadaptative, astfel încât un nivel scăzut al stimei determină apariția și menținerea unor comportamente nedorite. *Stima de sine constituie o valoare umană fragilă și*

schimbătoare. Ea crește de fiecare dată când ne străduim să ne respectăm standardele și scade atunci când nu reușim să atingem respectivele standarde. Așa încât, pe parcursul vieții, este posibil să cunoaștem valori foarte înalte ale stimei de sine, dar și foarte scăzute. Cu toate acestea, unii dintre noi reușesc să adopte comportamente adaptative, alții mai puțin. Un nivel scăzut al stimei de sine favorizează absenteismul, vandalismul, nerespectarea regulilor, comportamentele nepoliticoase și consumul de alcool. Când stima de sine este scăzută, persoana riscă să-și abandoneze proiectele din cauza lipsei de tenacitate, fiindcă ea nu posedă suficientă forță pentru a atinge reușita. Iar lipsa de perseverență este adesea responsabilă de eșecuri și duce la lipsă de încredere. O astfel de persoană se mulțumește cu puțin, nu se străduiește, nu-și face planuri, trăiește „de azi, pe mâine”.

Verificarea celei de-a doua noutate în cercetarea acestei mulți specialiști. Cercetătorii au eforturile spre atingerea unor acestora depinzând, în mare personalitate (valori, nevoi etc), cât și de percepțiile școala, competența cadrelor materială, relația profesor-elev este orientat spre atingerea un moment dat, reacții comportamente nepoliticoase) didactic sau a utilității orei. între percepția asupra școlare dezadaptative a Violența verbală, absenteismul, nerespectarea regulilor sunt mult mai des adoptate de către elevii care nu se identifică cu școala la care învață, care nu au încredere sau, mai bine zis, care nu sunt mulțumiți de pregătirea și prestația cadrelor didactice și care nu se simt în siguranță în școală.

PĂRINTE DISPĂRUT

Tată, vreau să iubesc, plecat în Spania în 2010

ipoteze aduce cu sine și elementul de teme, îndelung și amănunțit studiată de subliniat faptul că elevii își direcționează obiective aprioric stabilite, îndeplinirea măsură, atât de caracteristicile de psihologice, interese, aptitudini, credințe asupra climatului școlar (identificarea cu didactice, importanța cursurilor, baza etc). Spre exemplu, un elev, chiar dacă unor obiective educaționale, poate avea, la dezadaptative în clasă (izolare, ca urmare a desconsiderării cadrului Cercetarea specificității relației existente climatului școlar și comportamentele evidențiat rezultate surprinzătoare. vandalismul, autovătămarea,

Ultima ipoteză a studiului a analizat impactul fenomenului “părinților plecați” asupra comportamentelor școlare dezadaptative ale copiilor. Dincolo de cazurile în care migrația conduce la disoluția familiei, plecarea unuia sau a ambilor părinți este de așteptat să aibă un efect de diminuare a capacității de control, de supraveghere exercitată asupra copilului. Evident, acest fapt depinde foarte mult de contextul familial, de membrii familiei extinse în grija cărora rămân acești copii; cercetările confirmă existența acestui efect. Lipsa controlului poate determina asupra copilului efecte în planul rezultatelor școlare sau a adoptării de comportamente deviate. De asemenea, lipsa afectivității parentale, ca o consecință implicită a plecării părinților în străinătate, este în măsură să producă efecte de natură psihologică sau comportamentală asupra copiilor. Studiul de față întărește rezultatele investigațiilor efectuate în acest domeniu, relevând o tendință mai mare a copiilor care au ambii părinți plecați în străinătate spre acte de autovătămărire și consum de etnobotanice.

Reținem, astfel, că efectele plecării părinților la muncă în străinătate asupra copiilor rămași acasă depind de relațiile inițiale dintre părinți și de evoluția acestora, precum și de contextul familiei extinse. Riscurile la care sunt expuși direct copiii și care determină, la rândul lor, alte consecințe negative potențiale sunt cele legate de privarea de afectivitate, precum și de lipsa de supraveghere.

Nicolae Titulescu, personalitate a diplomației românești

Larisa Dănilă, clasa aXII-a E

Motto: „Acest ministru al unei țări mici face o politică mare. Ce om uimitor!” (Edouard Herriot, prim-ministru al Franței)

Nicolae Titulescu a fost o personalitate marcantă în domeniul diplomației, jurist, profesor și om politic român, ministru al afacerilor străine, ministru plenipotențiar și singurul român care a ajuns președinte al Ligii Națiunilor, în două rânduri. Născut în data de martie 1882 la Craiova, Nicolae Titulescu a fost fiul avocatului Ion Titulescu, descendentul unei familii de moșneni. A urmat studiile primare în satul natal, terminând liceul

„Carol I” cu Datorită talentului său oratoric, în anul 1900 începe studiile de drept la Paris, iar în 1905 își ia doctoratul cu teza „Essai sur une théorie des droits éventuels”. În anul 1905 s-a întors în țară ca profesor de drept la

Universitatea din Iași, iar din 1909 a fost numit profesor la Facultatea de drept a Universității din București. De asemenea, anul 1909 marchează debutul său în politică și în 1912, la vârsta de 30 de ani, câștigă un loc în Partidul Conservator-Democrat condus de Take Ionescu. După primul discurs ținut în Parlament despre poziția României față de evenimentele din Balcani, Take Ionescu remarcă: „Un mare, un extraordinar talent s-a ridicat la tribuna românească și acest talent este al nostru”.

Spiritul patriotic al acestei personalități de pe scena politicii românești se observă încă din perioada de neutralitate a României dintre anii 1914-1916, Titulescu declarând într-un discurs că „România nu poate fi întregă fără Ardeal...Ardealul e leagănul care i-a ocrotit copilăria, e școala care i-a făurit neamul, e farmecul care i-a susținut viața...Ardealul nu e numai inima României politice, priviți harta: Ardealul e inima României geografice”. Nicolae Titulescu a fost numit Ministru al Finanțelor în anul 1917, iar în vara anului 1918 înființează la Paris „Comitetul Național Român” împreună cu personalități românești, precum: Take Ionescu, Octavian Goga, Traian Vuia și Constantin Mille. Acest comitet avea scopul de a propaga în opinia publică internațională dreptul poporului român la unitate națională. Între anii 1919-1920, lui Titulescu i se încredințează prima misiune diplomatică. Astfel, el devine membru în delegația României la Conferința de Pace de la Paris. Concomitent i se încredințează și misiunea de ministru plenipotențiar la Londra și reprezentat al României în Liga Națiunilor, cu sediul la Geneva.

De atunci nu a mai părăsit diplomația până la sfârșitul carierei sale politice. Între anii 1922-1927 îndeplinește al doilea mandat de ministru plenipotențiar la Londra. Această funcție a reprezentat un avantaj și i-a oferit o poziție excelentă în diplomația europeană ca purtător al intereselor naționale ale României. Încă din anul 1921, Nicolae Titulescu a funcționat ca delegat permanent al României la Societatea Națiunilor de la Geneva, o organizație interguvernamentală înființată în cadrul Conferinței de pace de la Paris, precursora a

premiul de onoare la examenul de bacalaureat ONU și care are la bază unul dintre „Cele 14 puncte” ale lui Woodrow Wilson. A fost ales președinte al Ligii Națiunilor de două ori, în 1930 și 1931, fapt singular în istoria acestui organism internațional. În această calitate, a militat contra revizionismului din Europa, pentru păstrarea frontierelor stabilite prin tratatele de pace, pentru raporturi de bună vecinătate între statele mari și mici, pentru respectarea suveranității și egalității tuturor statelor în relațiile internaționale, pentru securitate colectivă și prevenirea agresiunii. De asemenea, a dus o politică vie împotriva regimurilor de dreapta. În acest sens, a făcut posibilă încheierea „Micii Înțelegeri” (1921) și a „Înțelegerii Balcanice” (1934) cu scopul de a proteja integritatea teritorială a României.

Nicolae Titulescu a primit reproșuri din partea contemporanilor din cauza apropierei sale de ministrul de Externe al URSS, Maxim Litvinov, deși scopul pentru care acesta a încercat tratative cu Uniunea Sovietică a fost acela de a obține recunoașterea de către URSS a apartenenței Basarabiei la România. ”Discuțiile dintre Titulescu...și M.

Litvinov, comisarul poporului pentru Afaceri externe al URSS, sunt tipice pentru încercarea celui dintâi de a obține...recunoașterea unirii Basarabiei cu România și pentru iscusința reprezentantului cinic al unui regim totalitar, hotărât să nu respecte niciun angajament”.¹ În 1936, Nicolae Titulescu este demis din toate funcțiile și trimis în exil de către Carol al II-lea care se afla sub presiunile cercurilor de dreapta legionare, dar și externe. Titulescu își continua activitatea diplomatică chiar și în exil, în Elveția și Franța, prin conferințe și articole de ziare. Nicolae Titulescu moare în data de 17 martie 1941 la Cannes, Franța. Testamentul său, întocmit în 1940, exprimă dorința sa de a fi înmormântat în România, la Brașov, însă rămășițele sale sunt aduse în România în 1992 și înhumate în curtea Bisericii „Sfântul Nicolae” din Șcheii Brașovului.

Nicolae Titulescu a fost cel mai important diplomat român din perioada interbelică, destinul său fiind marcat de o prodigioasă activitate diplomatică. „Destinul este scuza celor slabi și opera celor tari” afirma Titulescu.

¹ Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2002, p. 333

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

EDUCAȚIE ECOLOGICĂ ÎN PARCUL NAȚIONAL CEHLĂU

Prof. Olaru Cleopatra

În săptămâna „Școala altfel” (7-11 noiembrie 2016), în cadrul parteneriatului cu **Garda Națională de Mediu** și **Parcul Național Ceahlău**, elevii claselor a X-a A, D și E, împreună cu profesorii diriginți (Onu Diana, Olaru Cleopatra și Negru Elena-Daniel) au participat la următoarele activități

- ✓ Vizită la Garda Națională de Mediu - Comisariatul Județean Neamț – prezentarea atribuțiilor comisarilor de mediu.
- ✓ Vizită la Centrul de vizitare al Administrației Parcului Național Ceahlău de la Izvorul Muntelui
- ✓ Prezentarea parcului național – film 3D.
- ✓ Să descoperim natura din Parcul Național Ceahlău - jocuri interactive.
- ✓ Să respectăm mediul înconjurător – activitate de ecologizare.
- ✓ Observații ale păsărilor care ierneză în aria protejată Lacul Pângărați, aflat în custodia Administrației Parcului Național Ceahlău.
- ✓ Concurs „Voluntar în Parcul Național Ceahlău”

Colegiul Național “GHEORGHE ASACHI” din Piatra Neamț

în colaborare cu

**INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN NEAMȚ,
CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ**

și

Colegiul Național “PETRU RAREȘ” din Piatra Neamț

Joi, 10 noiembrie 2016, începând cu ora 10, în Sala de CDI (Piatra Neamț, str. Audia , nr 3), s-a desfășurat un Simpozion Național, prin prezentarea unor lucrări științifice, lucrări ce s-au încadrat în una dintre secțiunile:

Secțiunea 1: Pentru profesori, cu tema ***Strategii moderne în predarea, învățarea și evaluarea din perspectiva interdisciplinarității și transdisciplinarității.***

Secțiunea 2: Pentru elevi, cu tema ***Știința și viața.***

Activitățile au fost dedicată pregătirii volumului consacrat comunicării rezultatelor simpozionului județean:

**METODE ACTIV-PARTICIPATIVE DIN PERSPECTIVA INTERDISCIPLINARITĂȚII
ȘI TRANSDISCIPLINARITĂȚII**

Matematica și POEZIA LUI BARBU

Tanasă Daniela, Balan Iuliana, Zavate Magda
clasa a XI-a D

Matematica și Limba Română

Cine ar fi crezut că matematica și limba română ar putea să aibă o legătură? Sau că un matematician ar putea să scrie poezie, și să aibă și succes?

Ion Barbu sau Dan Barbilian, cum este cunoscut printre matematicieni și în domeniul științific, este cel care a reușit să găsească o legătură între cele două materii foarte importante, dar diametral opuse.

Totul a început cu un pariu între Ion Barbu și Tudor Vianu. Dan Barbilian îi promite lui Tudor Vianu că va scrie un caiet de poezii, argumentând că spiritul artistic se află în fiecare. Din acest "pariu", Dan Barbilian își descoperă talentul și iubirea față de poezie. Dan Barbilian spunea că poezia și geometria sunt complementare în viața sa: acolo unde geometria devine rigidă, poezia îi oferă orizont spre cunoaștere și imaginație.

Fenomenul artistic barbian s-a născut în punctul de interferență al Poeziei cu Matematica, de aceea poezia lui este cu mult deosebită de cea a lui Arghezi și Bлага, mai ales din pricina caracterului ei ermetic. Mai exact spus, înțelegerea poetului asupra a ceea ce trebuie să fie poezia e mai aproape de concepția unor poeți moderni și singulari ca Stephane Mallarmé sau Paul Valéry, decât de concepția mai generală, impusă de romantism. Apoi nu trebuie uitat că poetul a fost dublat de un matematician și că modul lui de a gândi în spiritul abstract al matematicii s-a impus și în planul reprezentărilor poetice. Ion Barbu însuși afirmă: "Ca și în geometrie, înțeleg prin poezie o anumită simbolică pentru reprezentarea formelor posibile de existență... Pentru mine poezia este o prelungire a geometriei, așa că, rămânând poet, n-am părăsit niciodată domeniul divin al geometriei."

Opera cea mai importantă a poetului Barbu o constituie volumul. "Joc secund", publicat în

anul 1930. Poeziile sunt dificil de înțeles, e o lirică ermetică cu limbaj abstract, inspirată de poemele lui Stephane Mallarmé. În unele poezii, autorul folosește concepții matematice, spre exemplu utilizează noțiunea de grup (o mulțime cu structura matematică, ale căror elemente se pot însuma conform unor legi specifice).

***Din ceas, dedus adâncul acestei calme creste,
Intrată prin oglindă în mântuit azur,
Tăind pe înecarea cirezilor agreste,
În grupurile apei, un joc secund, mai pur.***

În concepția lui Ion Barbu, poezia are mult în comun cu geometria: există undeva, în domeniul înalt al geometriei, un loc luminos unde aceasta se întâlnește cu poezia. [...]

Această poezie inițiativă este un elogiu adus inteligenței ca valoare universală supremă.

Proiecțiile astrale, călătoriile în timp, viziunile celeste și criptografia ermetică sunt câteva dintre tehnicile folosite cu pricepere și har de poet. Abilitățile profetice ale poetului sunt certificate de obiectivarea subtililor concepte mentale utilizate. Ciclul *Joc secund* a fost tradus în franceză și în maghiară. Există și traduceri ale unor poezii în limba germană.

Tudor Vianu spunea despre opera lui Ion Barbu astfel: „**Cititorul care străbate paginile volumului *Joc secund*, nu trebuie să uite niciodată că se găsește în fața unui poet matematician. Chiar o simplă inventariere a vocabularului său arată cât datorește Ion Barbu astronomiei, mecanicii sau geometriei.**” Viziunea matematicianului este atât de puțin conexasă cu activitatea simțurilor, atât de liberă de contingentele care întinerează funcțiunea lor, încât lumea care i se relevă este resimțită de el ca pură. Pe de altă parte, față de lumea experienței, aceea a matematicii este a doua lume, o suprastructură ideală. Într-un asemenea univers ideal dorește să se situeze viziunea lui Ion Barbu și acesta este înțelesul expresiei *joc secund*, care intitulează volumul său”.

Dan Barbilian a excelat și în domeniul științific. În 1942 este numit profesor titular de algebră la Facultatea de Științe din București. Publică diferite articole în reviste matematice. După 1933, Barbilian s-a manifestat în domeniul matematicii în special ca geometru, reprezentant al programului de la Erlangen al lui Felix Klein și astfel au trecut la fondarea axiomatică a geometriei algebrice și amecanicii clasice. Dan Barbilian s-a mai ocupat și de teoriile algebrei moderne (1946 - 1951), de teoria algebrică a numerelor (1951 - 1957), de teoria determinismului și deține

prioritatea mondială în precizarea unei clase largi de funcții *distanță*.

În 1938 devine membru al asociației *Deutsche Mathematische Vereinigung* (Uniunea matematică germană).

A fost membru titular al Academiei de Științe din România începând cu 20 decembrie 1936.

S-a stins din viață pe 11 august 1961.

Contribuția lui Dan Barbilian a fost de a analiza cât de general această procedură, de a construi o *distanță* și de a stabili o teorie a spațiilor metrice dotate cu această *distanță*.

Matematica și conexiunile ei cu alte domenii de studiu

Pruteanu Elena Andreea, clasa a IX-a D
Fuioagă Ionuț Camelin, Băescu Andra, clasa a X-a D

Unii afirmă că matematica este o abstracție fără legătură cu practica. Ei sunt în mod cert victimele unei neînțelegeri de termeni și momente. Matematica are aplicații practice spectaculoase. Ea deschide drumuri spre diverse domenii care edifică o știință care se aplică în alte științe și în practică, în general.

Mai mult, pe măsură ce matematica se dezvoltă, se creează teorii matematice, care, inițial, nu au nici o legătură cu practica, dar își găsesc mai târziu, aplicații pe care creatorii lor nici nu le-au bănuț. Cu timpul, matematica a ieșit din cadrul îngust al ecuațiilor și oferă o largă abordare din multe alte domenii. Ea oferă tehnici specifice de studiu și investigare în multe domenii aplicative, dar oferă și o importantă dezvoltare și disciplinare a gândirii, acestea subzistând în straturile tuturor celorlalte discipline studiate.

1. Legatura dintre dans și matematica

Deoarece între matematică și muzică este o strânsă legătură, iar muzica este ingredientul nelipsit atunci când vine vorba de dans, este firesc să ne gândim că matematica și arta dansului nu sunt tocmai străine una de alta.

Ce face un începător atunci când învață să danseze vals? Numără pașii: 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1, 2, 3, ... în ritmul muzicii. Deci mișcările specifice valsului formează un șir ale cărui elemente se repetă din 3 în 3. De obicei, mișcările mai accentuate sunt cele care cad pe timpii accentuați ai muzicii. În cazul valsului, mișcările accentuate sunt cele corespunzătoare cifrei 1. Iar în cazul dansatorilor profesioniști, traiectoriile descrise de aceștia pe podea în timpul dansului formează figuri geometrice complexe.

Dansul este o formă de expresie prin mișcarea corpului. Iar corpul uman este simetric și, poate de aceea preferăm, din punct de vedere estetic, mișcările simetrice.

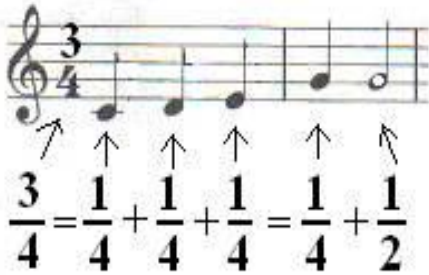
În dans se întâlnesc toate tipurile de simetrie, majoritatea fiind puse cel mai bine în evidență printr-un grup de dansatori și un conducător. Puteți încerca următorul exercițiu: alegeți un lider și cel puțin 3 participanți, unde liderul poate fi poziționat cu fața sau cu spatele spre restul grupului. Liderul trebuie să numească un tip de simetrie, apoi să execute o mișcare simplă (cum ar fi să ridice o mână). Cei din restul grupului trebuie să execute mișcarea liderului, dar în mod simetric față de acesta. Dansul se poate continua cu mișcări din ce în ce mai complexe, apoi alternând tipurile de simetrie.

2. Legatura dintre matematica și muzica

Un citat celebru afirmă că „Matematica este muzica rațiunii.” Dar oare ce au în comun aceste două științe și arte? Se spune că ascultarea muzicii clasice duce la îmbunătățirea abilităților matematice, dar și că stăpânirea unor noțiuni elementare de matematică ajută la înțelegerea teoriei musicale.

Înrudirea matematicii cu muzica are aplicații dintre cele mai diverse. În predarea matematicii pot fi folosite conceptele de ritm și măsură pentru a evidenția legătura dintre înmulțire, împărțire și operații cu fracții. De exemplu, într-o melodie care are măsura 3/4, suma duratelor notelor din fiecare măsură trebuie să fie de trei pătrimi (măsurile sunt separate între ele prin bare verticale):

De asemenea, gamele și intervalele muzicale pot fi de ajutor în înțelegerea unor noțiuni matematice elementare cum ar fi șirurile, intervalele sau mulțimile. Dacă ne gândim la claviatura unui pian, observăm că notele clapelor albe se repetă din 7 în 7. Dacă înlocuim în ordine fiecare notă cu un număr de la 1 la 7, obținem un șir de numere ale cărui elemente se repetă din 7 în 7.

3. Legătura dintre matematica și biologie

Matematica a pătruns foarte mult și în domeniile „rezervate” altădată biologiei. Prezența ei s-a făcut simțită mai întâi prin descrierile foarte bune pe care le-a oferit pentru structura și dinamica populațională a unor specii, de exemplu pentru descrierea modului cum evoluează raportul cantitativ între speciile de prădători și cele care constituie prada, în ecosisteme dintre cele mai variate. Treptat, modelarea matematică a pătruns în tot mai multe domenii ale biologiei, ajungând să ofere numeroase modele capabile să descrie forma celulelor, multiplicarea celulară sau dinamica proceselor specifice vieții celulare.

4. Legătura dintre matematica și poezie

Matematica și poezia, două domenii aparent paralele, au de fapt o infinitate de puncte comune. În primul rând, ambele sunt rezultate ale gândirii, amândouă sunt abordări ale lumii înconjurătoare în care ideea de structurare este fundamentală. Ambele presupun un anumit stil, în care corectitudinea exprimării este caracteristica principală. Atât în matematică, cât și în poezie, întâlnim posibilitatea de a exprima „ceva mult” în „ceva puțin”. Înțelegerea unei poezii este asemănătoare cu rezolvarea unei probleme din matematică, în reușita înțelegerii mesajului unei poezii fiind nevoie de o structurare matematică a ideilor. Poezia „Glossă” seamănă cu o demonstrație matematică, în care trecutul exprimă ipoteza, viitorul este concluzia, iar zădărnicia este demonstrația.

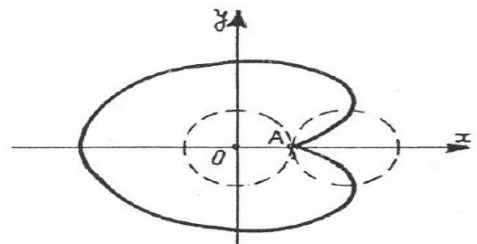
„Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le-nvețe;

Tot ce-a fost ori o să fie
În prezent le-avem pe toate,
Dar de-a lor zădărnicie
Te întrebă și socoate.”

5. Legătura dintre matematica și iubire

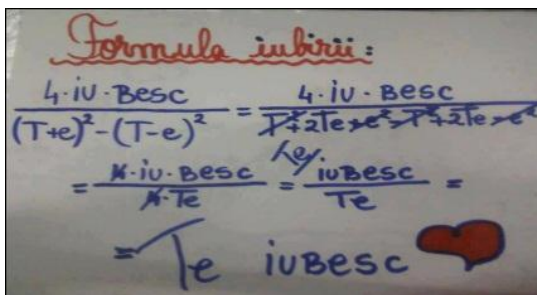
Când te întrebi ce este iubirea, de multe ori ai un dubiu, fie dacă ești iubit, fie dacă iubești. Alteori, poate simți ceva și mergi pe google, tastezi ce este iubirea și vezi dacă te regăsești în răspunsuri. Alteori, cineva se poartă cu tine într-un anumit fel, care pare că pe de-o parte este iubire, pe de altă parte (poate) indiferență și te întrebi ce este iubirea.

Ce e iubirea? Nimic altceva decât o matematica pe care o faci după niste reguli simple, cu rezultate de neinteles. Grea definiție, plină de esențe nestiute, adevărate sau nu. Dar, mai ales plină de înțelesuri despre care nu stim să vorbim, dacă nu suntem pregătiți. Sunt unii oameni care cred că, atât matematica cât și iubirea se fac oricând, oricum și oriunde. Spre exemplu, funcția cardioidă are aspect de inimă. Din punct de vedere grafic, simbolul inimii este reprezentarea unui triunghi întors sau a unui triunghi cu vârful în jos, o imagine metaforică a unui vas în care este turnată sau prin care este transmisă dragostea.

Însă, în viață, fiecare are norocul lui. Dacă la examenul iubirii îți pică o problemă mai grea, nu trebuie să te dai bătut din prima. Important e să pornești de la ideea căștii să o rezolvi și deja e pe jumătate rezolvată. Cealaltă jumătate ține strict de modul de gândire și de sentimentele tale!

În concluzie, matematica este prezentă în tot ce ne înconjoară, chiar și în iubire. Iubirea poate fi ca o problemă ușoară de matematică sau poate fi ca una a cărei soluție este imposibilă, nu există, sau e nevoie de mulți ani de cercetare ca să fie găsită. Iubirea poate fi la fel de grea ca matematica.

MATEMATICA SI CONEXIUNILE EI CU ALTE DOMENII DE STUDIU

Băltătescu Bogdan,

Cozma Robert,

Lupu Andrei, clasa a XI-a D

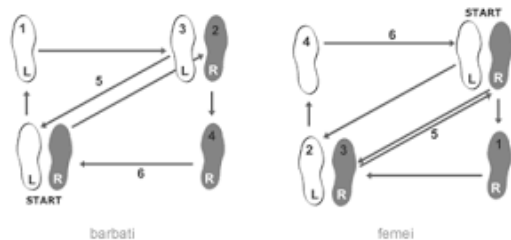
Matematica în dans

Dansul și matematica sunt legate prin timp și spațiu. Ori de câte ori dansezi, experimentezi timpul și spațiul și relația lor proporțională. Mișcările de dans pot fi tot felul de combinații de cercuri și linii (geometria !!!). În concluzie corpurile noastre se deplasează prin spațiu în arce și cercuri. Deci, există o mulțime de moduri în care putem

experimenta fizic (sau viziona) geometria.

O persoană dansând poate folosi corpul ei pentru a crea forme, sau se poate așeza pe o podea într-un model special (linie sau cerc, de exemplu). Și atunci când adăugați mai mulți dansatori, relațiile posibile sunt infinite: vă amintiți linii care sunt tangente la cercuri? Este ușor să ne imaginăm doi dansatori conturând aceste forme, sau care se deplasează în aceste modele printr-o cameră.

Chiar mai mult, putem experimenta fizic perioade de timp, iar perioadele respective pot fi adăugate, divizate, și multiplicat. Puteți face o mișcare care durează 3 impulsuri, apoi se adaugă o mișcare care are 2 impulsuri, puteți repeta un model de 3 impulsuri de 3 ori, pentru a face 9 mișcări; doi dansatori pot dansa o frază a 12 impulsuri, cu un dansator ce repeta o mișcare de 3 ori a câte 4 pași, și unul repetând 4 mișcări de 3 ori. Și, desigur, dansul poate diviza spațiul. O persoană poate dansa singură, dar de îndată cu adăugarea celui de al II-lea dansator se creează o relație care ar putea fi descrisă prin concepte numerice, sau geometrice.

De asemenea, vizualizăm uneori metode de rezolvare a problemelor de matematică pe o foaie de hârtie, în special la algebra, ca un dans în sine. Este ceva ritmic. Scăderea / adăugarea / înmulțirea / împărțirea sunt ca un dans (pas după pas formând o coregrafie).

Matematica în sport

Deși nu întotdeauna ne dăm seama, matematica, joacă un rol foarte important în sport. Fie ca discutăm statisticile jucătorilor, sau despre redactarea formulei antrenorilor pentru anumiți jucători sau chiar notele juriului pentru un atlet, matematica este implicată în toate domeniile sportului. Chiar și concepte, cum ar fi riscul asumat de un atlet pentru victoria echipei este un caz simplu de probabilitate, datorat echipamentelor matematice în natură.

Aruncarea unei mingi de baschet: când aruncăm o minge de baschet dorim ca aceasta să lovească coșul cât mai aproape posibil pentru a forma un unghi drept. Din acest motiv, cei mai mulți jucători încercă să arunce cu mingea la un unghi de 45 A°.

$$Range = \frac{v_o^2 \sin(2\alpha)}{32}$$

Dar, deoarece unghiul la care mingea este aruncată este de 45 A° folosim:

$$Range = \frac{v_o^2 \sin(2\alpha)}{32} = \frac{v_o^2 \sin(2 \cdot 45)}{32} = \frac{v_o^2}{32}$$

SINTEZĂ PENTRU BAC

OMUL SUPERIOR ÎN CREAȚIA CĂLINESCIANĂ

Prof. Alina Foltea

Tipologia eroului din *Enigma Otiliei* este, în primul rând, cea a intelectualului, hotărât să-și atingă scopul în viață (printr-o carieră în domeniul medical), iar calitățile lui Felix permit această orientare. Încordarea tipic balzaciană a voinței în atingerea țelului se relevă chiar și la nivelul sentimentului: „*Trebuie să iubesc pe Otilia*” își notează el în jurnal. Astfel conflictul dintre rațiune/datorie și iubire/sentiment se rezolvă prin stăpânirea de sine. Ambiția, luciditatea, spiritul meditativ, permanenta analizare și autoanalizare se corelează cu sensibilitatea, intuiția, nevoia de a fi ocrotit, atitudinea visătoare, ambele coordonate fiind surprinse încă din incipit prin fiziologie: fața „juvenilă și prelungă, aproape feminină”, respectiv „cu loarea măslinie a obrazului și tăietura elinică a nasului.”

În al doilea rând, eroul este surprins în procesul de formare a personalității sale, inițiindu-se treptat în mediul bucureștean al burgheziei și descoperindu-și idealul de a se detașa de aceasta „nulitate” a vieții. „*Bildungsromanul*” se dezvăluie, astfel, ca o trimitere spre eroii stendhalieni care dominau exteriorul/socialul prin forța volitivă.

În al treilea rând, Felix reprezintă conștiința-martor a romanului, analizând și autoanalizându-se. Personaj-raisonneur/reflector, prin el obiectivitatea relatării devine subiectivitate a reprezentării. Felix este un inocent spectator, iar lumea reflectată prin privirea sa rămâne una ciudată, carnavalescă; jocul de cărți la care, uitat de toți, asistă îi permite să observe relațiile dintre personaje, să le analizeze și să generalizeze: familiaritatea Otiliei față de Pascalopol îl supără, ochetele Auricăi sunt înregistrate neutru, atenția exagerată a lui Pascalopol față de Otilia contrastează cu replicile răutăcioase venite de la Aglae. Totodată, personajul principal se autoanalizează, descoperindu-și năzuințele ascunse sau îndepărtarea de la idealul propus. Secvența analitică din capitolul XIV se va finaliza cu hotărârea lui Felix de a se documenta mai serios, despre psihologia umană și de a-și introspecta mereu raportarea la ceilalți. Volitivul se manifestă și în acest caz prin actul de scriere în caiet: „*Voi căuta să fiu bun cu toată lumea și modest, și să-mi fac o educație de om. Voi fi ambițios, nu orgolios.*”, frazele sale având un ton sentențios și autoritar. Alteori, limbajul îi reflectă timiditatea, oscilațiile interioare, șovăiala de a-și

exprima sentimentele față de Otilia: „*Aș vrea să-ți spun ceva odată, Otilia, mi-e frică însă...*”

Felix Sima parcurge trei experiențe fundamentale care-l transformă sufletește, făcând posibilă, în cele din urmă, cristalizarea interioară, găsirea formei optime de armonie cu sine și cu lumea: experiența socială, experiența sentimentală și formarea intelectuală (profesională). Aflat într-un univers al „ființelor automate”, instinctuale, Felix Sima este personajul „pus să aleagă” și căruia „i se oferă ipostaze simple ale umanității, de care e înconjurat ca de niște măști” - „măștile iubirii și geloziei, ale rapacității sau generozității.”² Capacitatea de reflectare și autorefectare, de căutare a opțiunii existențiale și de motivație a actelor proprii, îl înscrie pe protagonist în categoria „ființelor morale” superioare, așezându-l în opoziție cu majoritatea personajelor romanului, victime ale instinctelor tiranice. Aspirațiile intelectuale, integritatea morală și dezinteresul pentru averea lui moș

Costache îl delimitează categoric de familia Tulea. Pe măsură ce începe să cunoască meschinăria și cupiditatea Aglaei, duplicitatea și cinismul lui Stănică Rațiu (izvorând din aceeași lăcomie de bani), Felix înțelege deopotrivă singurătatea Otiliei și poziția vulnerabilă a lui moș Costache.

În personalitatea în formare a lui Felix, naratorul scoate la lumină germenii omului superior, căruia îi repugnă mediocritatea, și care de timpuriu își încordează voința spre o carieră științifică de excepție: „Singura carieră în care un om normal, cum mă socotesc, poate ajunge în frunte, numai prin voință, este aceea științifică.”³ Dacă, în materie erotică, dezlănțuirea pasională e străină structurii sale sufletești, eroul este, în schimb, capabil de „o profunditate care sperie o fată.” Neliniștit în privința viitorului Otiliei, Felix ar vrea să o salveze, ar fi dispus să-și sacrifice o posibilă carieră pentru a scoate pe față din „această lume fără instinct de rudenie”. Interogându-se, însă, tot mai adânc și mai lucid, înțelege substanța utopică a planurilor sale și renunță la ele. Raportată astfel la eșecul în iubire, mult mai pregnant este pusă în relief dominantă caracterială care susține, asemenea unui ax, personalitatea protagonistului, și care a fost, de altfel, sugerată în

² Nicolae Manolescu, *Arca lui Noe*, Editura 100+ 1 Gramar, București, 2004, p. 221

³ G. Calinescu, *Enigma Otiliei*, vol. I-II, Editura pentru literatura, București, 1967, p. 331

portretul fizionomic din incipitul romanului: voința cu care acesta își canalizează resursele interioare către realizarea profesională de excepție. Felix are sentimentul valorii personale și un ideal în viață precis delimitat. Ceea ce impresionează la acest personaj sunt consecvența și ardența spirituală.

Decis să-și asume realizarea unei cariere (deci un rol social constructiv), orfanul nimerește într-un mediu deloc propice. Ca și Jim, eroul din *Cartea nunții*, el este un Dafnis modern.

Având în tatăl său un model în ce privește cariera, Felix nu are experiența unei familii adevărate, moartea timpurie a mamei lui a făcut ca feminitatea să rămână o necunoscută pentru el. Spre deosebire de Otilia, în a cărei afecțiune pentru el exista întotdeauna o latură fraternă, Felix își asumă imediat calitatea de îndrăgostit, cu perspectiva certă a celei de soț, cap al familiei. Stânjenit în neputința de a-și controla propriile venituri, Felix trebuie să accepte sprijinul lui Pascalopol, mediat în cele din urmă de Otilia. Iubirea lui nu reușește însă să o convingă pe Otilia să accepte rolul de soție. A trăi bucuriile unei vârste, a le pune în prim-plan, în absența unui proiect de viitor, este pentru Felix de neînțeles. După cum rezultă din epilogul romanului, Felix va depăși eșecul acestei prime iubiri și își va realiza cu succes proiectul: o strălucită carieră medicală și o familie reușită.

Felix este un intelectual superior; ca structură spirituală amintește de Jim, din *Cartea nunții*, dar creează deschideri spre Ioanide. El vrea să se realizeze

profesional, mai mult, vrea să fie un nume în știința medicală. Otilia simte că lui Felix, în ciuda stăpânirii de sine și a abnegației, îi lipsește ceva: „*Dacă un tânăr ar avea răbdarea și bunătatea lui Pascalopol, l-aș iubi.*” Există însă o aspirație secretă a Otiliei spre Felix. Pentru ea poate fi un „Lucaș” la care nu poate ajunge, pentru că nu-și poate depăși condiția de femeie.

Din alt punct de vedere, Felix este tânărul romantic, exigent cu sine, privind încrezător spre propria carieră, pur, neînțelegând goana după avere și limitarea celor din jur, se apropie, firesc, de Otilia. Contactul cu lumea, cu „omenirea coruptă”, se produce treptat, dar nu-l maculează – Felix află că unchiul său îl înșela în legătură cu gestionarea banilor pe care îi primise de la tatăl său, este uimit, însă nu-l privește cu resentimente; are o aventură cu Georgeta, în urma căreia trece pragul maturității erotice, se simte vinovat, dar nu este corupt moralmente. Așadar, puritatea morală rămâne atributul tânărului care pornește pe drumul său cu încredere în valorile unei lumi care își uitase propriile repere.

În epilogul romanului, naratorul încheie neutru, prin rezumat, devenirea protagonistului: „...*profesor universitar, specialist cunoscut, autor de memorii și comunicări științifice, colaborator la tratate de medicină cu profesori francezi. Se căsătorește într-un chip care se cheamă strălucit și intră, prin soție, într-un cerc de persoane influente.*” Este probată astfel convingerea eroului că femeia iubită trebuie să fie un partener al idealurilor sale. Criza sentimentală juvenilă este acum reconsiderată cu o melancolie tristă care decantează amintirile.

Personajul narator în romanul „Maitreyi” de Mircea Eliade

Prof. Claudia Bizu

Scrierile literare ale lui Mircea Eliade se clasifică în funcție de două tendințe ireconciliabile: pe de o parte „**experiența**”, **autenticitatea**, trăirea nemijlocită, intensă a realității, mai ales sub aspect ritual și erotic, pe de altă parte **fantasticul**, reflectând „experiența sacrului”. Romanul *Maitreyi* (1933) face parte din prima tendință, fiind un **roman modern subiectiv**, de analiză psihologică, **un roman al autenticității și al experienței**, dar și un **roman exotic** și ilustrează **epicul pur**, în spiritul lui André Gide, care creează **eroul lucid**, dominat de dorința cunoașterii de sine și de ordonarea epică a experiențelor trăite. „*Maitreyi*” este **un roman erotic și exotic, precum și un roman al autenticității**, în care **se îmbină mai multe specii literare: jurnalul, eseul, reportajul cu narațiunea la persoana I**. Este un roman al experienței și al „autenticității” pentru că valorifică trăirea cât mai intensă, în plan interior, de către personaje, a unor experiențe definitorii. Proza experienței se bazează pe crearea impresiei de autenticitate, prin utilizarea unor elemente care țin de realitate: jurnalul din India al scriitorului, elemente autobiografice, scrisori. Formula care sintetizează problematica romanului este cea a **autenticității**, prin confesiunea **personajului-narator, relatarea la persoana I, introspecția, autoanaliza lucidă**.

Contextualizarea operei

Experiența stă la baza cunoașterii. Pentru Mircea Eliade, experiența este condiția de exprimare a autenticității în artă: „*Eu iubesc și susțin o anumită autenticitate și cred că literatura personală are mai multe șanse să surprindă sufletul unei epoci. De altfel, cam tot ce scriu este personal; chiar când scriu lucrări științifice.*”

Pentru mine întreaga cultură trebuie să fie personală, viscerală, cum îi spuneam, pentru că la baza oricărui organism cultural există o intuiție irațională, care nu se poate observa, nu se poate deduce nici coordona, nu poate fi transmisă prin experiențele altora, nu poate fi învățată.”

De asemenea, el consideră că scriitorii trebuie să exploateze, prin personajele lor, experiențele unice din perioada tinereții, care conduc la cunoașterea de sine: „*Eu nu trag nicio concluzie, nu prezic nimic, nu îndemn la nimic; eroii mei se luptă pentru o concluzie, pentru un sens al existenței, și eroii mei își strigă, dincolo de carte, îndemnul pe care le-au ghicit cu experiența și cu tinerețea lor.*”

Geneza romanului

În 1928, Mircea Eliade pleacă în India, la Universitatea din Calcutta, unde învață sanscrita și studiază filozofia hindusă cu ilustrul profesor **Dasgupta**. El locuiește o vreme în casa celebrului filozof, unde o cunoaște pe fiica acestuia, **Maitreyi**. Mircea Eliade consemnează într-un **jurnal** faptele, întâmplările, experiența trăită în India și acesta stă la baza viitoarei creații epice, "Maitreyi", în care autorul esențializează **mitul iubirii și motivul cuplului**. Apariția romanului "Maitreyi" în 1933 stârnește reacția literaților vremii, fiind considerat o adevărată izbândă literară.

Pentru Nicolae Manolescu, *Maitreyi* este un roman ionic: „*Ionicul romanului înseamnă psihologism și analiză: iar reflecția începe să tragă viața de mâncă.*”

Titlul este reprezentat de numele personajului principal al romanului, personaj eponim, având ca prototip pe Maitreyi Devi, fiica profesorului de sanscrită al lui Mircea Eliade, Dasgupta. Titlul atrage atenția cititorului, prin elementul onomastic, asupra personalității exotice a eroinei „*femeie și mit*”, în același timp, „*simbol al sacrificiului în iubire*”. N. Manolescu

Structura operei

Romanul este structurat în **cincisprezece capitole**, iar întâmplările sunt relatate la persoana I, din **perspectiva personajului-narator**, europeanul Allan, un englez de 24 de ani, pe baza însemnărilor făcute de **autor** în cei trei ani petrecuți în India.

În roman există „*trei niveluri ale scriiturii: (1)jurnalul intim al personajului care trăiește o întâmplare miraculoasă, transformată într-o tragedie plină de sensuri; acesta înregistrează experiența în chiar momentul manifestării ei; (2) însemnările ulterioare ale diaristului care infirmă sau completează primele impresii și (3) confesiunea naratorului pe măsură ce narațiunea se scrie după ce experiența (istoria) s-a încheiat. Tehnica nu este deloc complicată și avantajul ei este acela că diminuează sentimentul ficțiunii și sporește iluzia autenticității faptelor. Cititorul trăiește astfel cu impresia că autorul nu face decât să-și transcrie propria biografie. Totul este, desigur, o iluzie.*” Eugen Simion.

Principala coordonată a romanului "Maitreyi" este erosul, care se manifestă ca dimensiune esențială a experienței omenești, ca sentiment copleșitor al sufletului, văzut ca trăire limită. Ca modalitate narativă, romanul este construit pe baza epicului pur, având un singur plan de acțiune, dominat de luciditatea analitică a naratorului-personaj, care ilustrează erosul ca pe o experiență de cunoaștere metafizică.

Prezentarea acțiunii

Incipitul îl constituie ezitarea personajului care ar fi dorit să știe exact ziua când o cunoscuse pe Maitreyi. *Jurnalul* realizat în **timp obiectiv**, adică în timpul real al evenimentelor, îi provoacă **personajului-narator** stări de confuzie și nedumeriri, deoarece atunci când scrie romanul, în **timp subiectiv**, întâmplările nu mai au pentru el aceeași relevanță. Cercetând caietele, naratorul încearcă să-și amintească momentul când se îndrăgostise de Maitreyi, mărturisindu-și neputința de a retrăi aieva acum, când scrie romanul, „*tulburarea celor dintâi întâlniri*” cu frumoasa bengaleză. Citind în jurnal, este uimit că la prima întâlnire, Maitreyi i se păruse urâtă, cu „ochii ei prea mari și prea negri, cu buzele cărnoase și răsfrânte, cu sânii puternici, de fecioară bengaleză crescută prea plin, ca un fruct trecut în copt”, **descriere** din care și reiese în **mod direct portretul fizic** al eroinei. **Dialogul** cu **Harold**, colegul său de cameră, scoate în evidență **firea analitică** a lui Allan, căruia îi plăcea să audă lumea vorbind de rău pe cei pe care îi „iubesc sau de care mă simt aproape”, întrucât astfel avea ocazia să-și verifice „anumite procese obscure ale conștiinței”.

Allan, **inginer englez**, aflat la începutul carierei sale în India, merge împreună cu un gazetar în vizită la profesorul **Narendra Sen** și Maitreyi i se pare acum „mult mai frumoasă” decât atunci când o văzuse prima oară, tânărul admirându-i vestimentația, ale cărei detalii le consemnase în jurnal: „*sari de culoarea ceaiului palid, cu papuci albi, cusuți în argint, cu șalul asemenea cireșelor galbene*”. Soția inginerului, **Srimati Devi Indira**, era îmbrăcată cu „*o sari albastră, cu șal albastru muiat în aur*” și zâmbea întruna, fiind „*atât de tânără, de proaspătă și de timidă*”, încât părea sora Maitreyiei. **Chabu**, cealaltă fiică, avea vreo zece-unsprezece ani, părul tuns, rochie de stambă și fața oacheșă, semănând cu „*o țigăncușă*”. Cele trei femei „*se strânseseră una lângă alta*”, temătoare și timide, retrase, deși inginerul încerca „*zadarnic să le încurajeze*”.

Narendra Sen îl sprijină pe Allan să ocupe un post de inspector într-o zonă de junglă, dar acesta se îmbolnăvește de „*o malarie gravă*” și este internat într-un sanatoriu din Calcutta. Inginerul Narendra Sen îl invită să locuiască la el pentru toată perioada cât va trebui să rămână în India.

Englez, venit dintr-o altă cultură și civilizație, Allan se simte stingherit în casa inginerului, stă retras în bibliotecă, învață salutul lor tradițional, „*împreunând palmele în dreptul frunții*”, apoi, încetul cu încetul, se împrietenește cu Maitreyi, care se interesează de obiceiurile europenilor, presupunând că în țara lui este

foarte frig, din care cauză sunt cu toții albi. Allan este fascinat de povestea micuței Chabu, care are un pom al ei, pe care îl hrănește în fiecare zi cu „turtă și prăjituri, și firimituri”. Trăind în preajma Maitreyiei, tânărul european este mirat de firea inocentă și naivă a fetei, în contradicție cu faptul că scria „poeme filozofice, care îi plac foarte mult lui Tagore”. Tânăra de șaisprezece ani avea o vastă și profundă cultură, atât în domeniul literaturii, cât și al civilizației indiene, subiectele expunerilor și conferințelor, pe care fata le ținea în fața unui auditoriu de intelectuali despre „esența frumosului”, stârnind un adevărat interes.

În primele luni, Allan nu avea nici un fel de sentimente pentru tânăra bengaleză, „nu m-am gândit la dragoste în cele dintâi luni petrecute în tovărășia Maitreyiei”, era tulburat numai de straniul din ochii și râsul fetei. El o învață franțuzește și ea îl învață bengaleză, lecțiile destind relațiile dintre ei, îi apropie din ce în ce mai mult, iar toleranța excesivă a doamnei Sen îl determină pe englez să se întrebe dacă nu cumva ei voiau să-l însoare cu fata lor, deși era imposibil, pentru că „ei toți și-ar fi pierdut casta și numele dacă ar fi îngăduit o asemenea nuntă”. Ea scria mereu numele gurului ei, **Robi Thakkur**, și acest lucru îl irita pe Allan, pentru că i se părea anormală „pasiunea ei pentru un bărbat de șaptezeci de ani”. **Notele de jurnal** din această perioadă sunt pline de **incertitudini și de autoanalize** asupra sentimentelor, totul i se părea un joc, pe care eroul îl urmărea „cu multă luciditate”.

Puternic impresionat și emoționat, Allan se simte ca în fața „unei sfinte”, când vede austeritatea în care locuiește fata, în camera ei fiind numai un scaun, două perne și un pat, în care, află cu stupeoare, că dormea Chabu, iar Maitreyi se culca pe o rogojină, așezată pe jos. El se simte din ce în ce mai atras de Maitreyi, cei doi schimbă autografe pe care le scriu pe cărți și reviste, își povestesc istorisiri insinuante, vorbesc despre căsătoria indiană, fapte ce duc la o apropiere și o relație mai firească între ei.

Autenticitatea romanului este reflectată în continuare prin ilustrarea tulburării, a frământărilor interioare ale lui Allan, în dorința de a înțelege exact sentimentele pe care le are pentru Maitreyi, exprimate printr-o multitudine de gânduri și **interpretări ale unor gesturi, cuvinte și atitudini**. De pildă „într-o seară, pe veranda casei, un ceremonial al atingerii picioarelor goale, care era la ei un semn de respect, îi dă europeanului o emoție deosebită, o beatitudine a simțurilor.

Allan se gândește din ce în ce mai des la căsătorie, mai ales că asistă la nunta lui **Mantu**, un văr al lui Sen și este copleșit de simpatia maternă a doamnei Sen, care „se plânge că o chem încă «doamnă», iar nu «mamă», cum e obiceiul în India”.

Între cei doi tineri se manifestă o **atracție irezistibilă** ce scapă de sub control, ea i se dăruiește într-o noapte și Allan se simte ușor jenat pentru faptul că Maitreyi „se abandonase atât de decisiv trupului meu, încât avusei chiar o urmă de melancolie că mi se dăruise atât de repede”. A doua zi, dis-de-dimineață, cei doi se întâlnesc în bibliotecă și Maitreyi, copleșită de vinovăție, îi spune că e timpul să plece din casa lor și îi povestește despre iubirea pe care o avea, de la treisprezece ani, pentru gurul ei, Robi Thakkur, relatându-i cu detalii despre scrisorile primite de la el, din toate părțile lumii, pe unde umblase. Cu toate acestea, gesturile tandre continuă, Maitreyi îi dăruiește o coroniță de iasomie, despre care Allan află mai târziu, că este semnul logodnei, „că fecioara care dăruiește o asemenea coroniță unui tânăr e considerată pe veci a lui, căci schimbul acesta de flori avea valoarea unui legământ dincolo de împrejurări și de moarte”. Ea îi oferă apoi cutiuța dată de Tagore, mărturisind că nu l-a iubit, că aceea a fost numai o rătăcire și abia acum își dă seama ce este dragostea adevărată.

Allan se hotărăște să spună părinților fetei despre dragostea lor și este convins că aceștia așteaptă ca el s-o ceară în căsătorie, dar din nou este derutat de reacția Maitreyiei, care se opune: „Tu nu știi un lucru, îmi spuse. Nu știi că noi te iubim *altfel* (eșită și se corectă), ei te iubesc *altfel*, și eu ar fi trebuit să te iubesc tot așa, nu cum te iubesc acum... Trebuia să te iubesc tot timpul ca la început, ca pe un frate...”. Cei doi tineri trăiesc o adevărată **poveste de dragoste, cu gesturi tandre, priviri și sărutări furate**. Maitreyi îi mărturisește iubirea ei pentru pomul „cu șapte frunze”, cu care se îmbrățișa, se săruta și căruia îi făcea versuri.

Iubirea lor culminează cu mirifica lor logodnă, oficiată de Maitreyi după un **ceremonial sacru**, ireal de frumos. **Episodul** acesta conturează, poate, cele mai emoționante pagini de iubire exotice din literatura română. Ea îi dă lui Allan inelul de logodnă din fier și aur, ca doi șerpi încolăciți și eroul primește botezul logodnei printr-o **incantație mistică**: „Mă leg de tine, pământurile, că eu voi fi a lui Allan și a nimănu altuia, voi crește din el ca iarba din tine. [...] Mă leg în fața ta că unirea noastră va rodi, căci mi-e drag cu voia mea, și tot răul, dacă va fi, să nu cadă asupra lui, ci asupra-mi, căci eu l-am ales. Tu, mă auzi, mamă pământule, tu nu mă minți, maica mea”. **Ritualul** acestei nunți compune o scenă încărcată de vrajă și de puternici trăiri interioare. Dominat de o **luciditate a autenticității**, englezul este și ușor iritat de această „mascaradă”, întâlnirile lor devin mai dese, Maitreyi se duce noaptea în camera lui Allan, care era „fericit că păcatul n-o deprimă, că nu vine în ceasurile de dragoste cu teama că face un rău”, deși el trece prin tot felul de **îndoieli** atât în ceea ce privește iubirea fetei, cât și în privința propriilor sentimente.

Intâmplător, Chabu, sora mai mică a Maitreyiei, divulgă părinților o scenă văzută în pădure între cei doi, fapt care determină o ruptură brutală a relației dintre Allan și familia Narendra Sen.

De aici, romanul prezintă, după povestea de iubire extatică, nefericirea profundă și bulversantă a celor doi îndrăgostiți. Allan se retrage în Himalaya pentru a se vindeca într-o singurătate deplină, în numele iubirii, Maitreyi luptă cu toate mijloacele, sfârșind prin a se dăruia unui vânzător de fructe, apoi „a plecat la Midnapur, să nască, chipurile în taină, dar toată lumea a aflat”. Ea spera că va fi izgonită de acasă și va putea astfel să-l urmeze pe Allan. Dar Sen nu vrea cu nici un chip s-o alunge, deși ea țipă întruna: „De ce nu mă dați la câini? De ce nu mă aruncați în stradă?”. De altfel, drama întregii familii este cutremurătoare: pe Maitreyi au vrut s-o mărite, dar ea a țipat că va mărturisi soțului, în noaptea nunții, relația amoroasă cu englezul și va compromite întreaga familie, căci va fi dată afară cu scandal, și tot orașul va afla de rușinea ei. Tatăl a lovit-o peste față, umplând-o de sânge și trântind-o la pământ, după care a avut și el un atac și a fost dus la spital, urmând să fie operat. Pe Maitreyi au închis-o în cameră, după ce doamna Sen a chemat șoferul s-o bată cu vergile în fața ei, până când a căzut în nesimțire, iar Chabu, având sentimentul de vinovăție, a încercat să se sinucidă.

O nouă scrisoare a lui Narendra Sen pecetluiește definitiv incompatibilitatea celor două lumi, a celor două civilizații și religii, imposibilitatea căsătoriei între

un alb european și o bengaleză, în numele iubirii sublime.

Allan are o relație amoroasă cu Jenia Isaac, o evreică finlandeză și se simte dezgustat de această aventură, apoi încearcă o relație cu o tânără nemțoaică, Geurtie, la care se mutase „pentru că nu mai aveam ce mânca”.

Plecarea din India constituie pentru el o izbăvire, având un sentiment al vinovăției pe care-l exprimă în cuvintele așezate ca *moto* la roman: „Îți mai amintești de mine, Maitreyi și dacă da, ai putea să mă ierti?”.

Finalul romanului descrie încercările lui Allan de a se consola, se retrage în munții Himalaya, ultimul lui gând, cu care se și termină romanul, este sugestiv pentru natura dilematică a eroului dominat de incertitudini, care ar vrea să știe dacă Maitreyi îl iubise cu adevărat: „Și că n-ar fi decât o păcăleală a dragostei mele? De ce să cred? De unde știu? Aș vrea să privesc ochii Maitreyiei.”

„Nimeni n-a ieșit nevătămat din jocurile Maitreyiei. Să fie pierderea minților sau moartea singura ieșire din toate marile pasiuni? Chiar de-ar fi așa cum ne învață cazul lui Tristan și al Isoldei, al lui Romeo și al Julietei, putem fi oare absolut siguri că, Allan, care la sfârșit dorește din tot sufletul să mai privească o dată în ochii Maitreyiei, *ca să înțeleagă*, n-a pierit el însuși, în nesiguranță și durere? Ce mai știm noi despre el, o dată manuscrisul romanului încheiat?”N Manolescu. Construcția personajelor se realizează într-o manieră modernă.

Integrarea metodelor active în lecțiile de Biologie și Științe

Prof. Maria Magdalena Ungureanu

Metodele activ-participative sunt un factor important în crearea de condiții optime pentru un învățământ de calitate, care să dezvolte deprinderi și aptitudini necesare unui bun dialog elev-elev, elev-profesor. În ultima perioadă, aceste instrumente de lucru sunt indispensabile, pentru că valorifică nu numai competențele cognitive ale învățării, ci și pe cele psihice și afective.

Metodele activ-participative pot contribui la creșterea performanței școlare, pot fi chiar îmbunătățite ca aplicație directă la clasă, în condițiile unui mediu de lucru atractiv și relaxant pentru elevi.

Există numeroase metode de învățământ care au un pronunțat caracter activ-participativ folosite în practica didactică la diferite discipline.

1. Metoda Cubului este o strategie care facilitează analiza unui subiect din puncte de vedere diferite și poate fi folosită în orice moment al lecției. Această metodă oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unor abordări complexe.

Modalități de lucru: se realizează un cub ale cărui fețe se pot acoperi cu hârtie de culori diferite, fiecare față a cubului are una dintre următoarele sarcini: Descrie (un obiect), Compară (cu ceva similar), Analizează (din ce este făcut, ce conține), Asociază (cu ce seamănă, obiecte/concepte/idei asemănătoare), Aplică (la ce se poate folosi), Argumentează (pro sau contra folosind argumente logice). În rezolvarea acestor sarcini trebuie pornit de la simplu la complex, de la general la abstract. Elevii trebuie să descrie în 2- 4 minute subiectul lecției după modelul de mai sus. Forma finală se poate scrie pe tablă. Avantajele pe care această metodă le dezvoltă sunt: munca în echipă, implicarea tuturor elevilor.

Exemplu: Acizii nucleici (ADN, ARN)

Descrie: structura ADN, ARN și tipurile de AND, ARN

Compară: Compoziția ADN și ARN

Analizează: funcțiile ADN și ARN

Asociază: funcțiile ADN, ARN la procariote, eucariote

Aplică: noțiunile privind funcțiile ADN în cercetarea relațiilor filogenetice dintre organismele animale

Argumentează: modelul semiconservativ al replicăției ADN-ului.

2. Explozia stelară este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a elevilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme și noi descoperiri. Starbursting (eng. "star" = stea; "burst" = a exploda), similară brainstormingului, începe din centrul conceptului și se împrăștie în afară, cu întrebări, asemenea exploziei stelare.

DESCRIEREA METODEI folosită la învățământul preșcolar, domeniul Matematică și explorarea mediului, tema Toamna:

1. Copiii așezați în semicerc, propun problema de rezolvat. Pe steaua mare se scrie sau se desenează ideea centrală (anotimpul toamna).

2. Pe cele 5 steluțe se scrie câte o întrebare de tipul: CE? CINE? UNDE? DE CE? CÂND? iar cinci copii din grupă extrag câte o întrebare. Fiecare copil din cei cinci își alege câte trei-patru colegi, organizându-se astfel în cinci grupuri.

3. Grupurile cooperează pentru a găsi cât mai multe întrebări.

4. La expirarea timpului, copiii revin în semicerc în jurul steluței mari și comunică întrebările elaborate, fie un reprezentant al grupului, fie individual, în funcție de potențialul grupei/grupului. Copiii celorlalte grupuri răspund la întrebări sau formulează întrebări la întrebări.

Pentru a obține cât mai multe conexiuni între ideile descoperite se stabilește ordinea adresării întrebărilor. Grupurile celelalte răspund întrebărilor sau adresează noi întrebări de același tip, completând eforturile acestora.

5. Întrebările interesante se scriu pe un poster în dreptul steluței adecvate:

CE?: (Ce anotimp este reprezentat în acest tablou?, Ce anotimpuri mai cunoașteți ?, Ce știți despre toamnă ?, Ce lucrează oamenii toamna ?, Ce fac copii toamna ? etc.)

CINE? (Cine culege roadele? Cine îi ajută? Cine pleacă în țările calde?)

UNDE?: (Unde se duc păsările călătoare?, Unde lucrează oamenii toamna? Unde se duc copii toamna?, Unde credeți ca a plecat Zâna Toamna?)

CÂND? (Când cad frunzele? Când înfloresc crizantemele? Când se culeg merele? Când cade bruma?)

DE CE? (De ce cad frunzele? De ce pleacă păsările călătoare ? De ce se ascund insectele în pământ? De ce gospodinele pregătesc dulcețuri și murături ? De ce credeți că a plecat toamna?)

Apa – matricea vieții

Prof. Mihaela Ghinet

Apa este un lichid inodor, insipid și incolor, de cele mai multe ori, ușor albăstrui sau chiar verzui în straturi groase. Apa este o substanță absolut indispensabilă vieții, indiferent de forma acesteia, fiind unul dintre cei mai universalii solvenți. Apa este un compus chimic al hidrogenului și al oxigenului, având formula chimică H₂O. Apa este una din substanțele cele mai răspândite pe planeta Pământ, formând unul din învelișurile acesteia, hidrosfera.

Coexistența stărilor solidă, lichidă și gazoasă a apei pe Pământ este vitală pentru originea, evoluția și continuarea existenței vieții pe Terra. Totuși, dacă s-ar schimba poziția planetei față de Soare, chiar cu o distanță relativ mică (1 000 000 km), condițiile care permit existența simultană a celor trei stări nu ar mai avea loc cu atâta ușurință.

Masa Pământului permite, datorită atracției gravitaționale, să păstreze o atmosferă în jurul planetei. Vaporii de apă și dioxidul de carbon din atmosferă creează un efect de seră care asigură o temperatură de suprafață relativ constantă. Dacă Pământul ar avea dimensiuni mai mici, o atmosferă mai subțire ar duce la temperaturi extreme care să nu permit acumularea apei decât în

calotele glaciare din jurul polilor (așa cum se întâmplă pe planeta Marte).

Toate formele de viață cunoscute depind de apă. Apa este o parte vitală în multe din procesele metabolismului din interiorul organismului. Cantități semnificative de apă sunt utilizate de organism în digestia hranei (unele bacterii și semințe de plante pot intra într-o stare criptobiotică pentru o perioadă nedeterminată, atunci când sunt deshidratate, ca apoi să revină la viață când reajung într-un mediu umed).

Aproape 72% din masa corpului uman este apă. Pentru o bună funcționare, corpul necesită între doi și șapte litri de apă pe zi pentru a evita deshidratarea, cantitatea exactă depinzând de nivelul de activitate, temperatură, umiditate și alți factori. Nu este cunoscută cu exactitate cantitatea de apă necesară a fi consumată de o persoană sănătoasă. Oricum, pentru cei care nu au probleme de rinichi este dificil să bea prea multă apă, dar periculos să bea prea puțină, mai ales într-un ambient cald și umed sau în timpul exercițiilor fizice. Se întâmplă, totuși, ca oamenii să consume mult mai multă apă în timpul exercițiilor fizice decât este necesar, expunându-se astfel riscului de intoxicație cu apă, care de cele mai multe ori este fatală. "Obligativitatea" consumării a opt pahare de apă pe zi de o persoană, nu este argumentată științific.

Dieteticienii și nutriționiștii spun că aceasta este cantitatea de apă recomandată a fi consumată pe zi - în engleză RDI (Recommended Daily Intake). Ultimele rapoarte referitoare la regimul alimentar ale

Consiliului Național de Cercetare National Research Council recomandă un consum pentru femei de 2,7 litri de apă în total (incluzând și sursele de apă din alimente) și, respectiv, 3,7 litri pentru bărbați. Apa se pierde din organism prin urină și fecale, transpirație și prin respirație (expirație de vapori). Corpul uman are nevoie de apă care nu conține prea multă sare sau alte impurități. Printre impuritățile frecvent întâlnite se numără substanțele chimice și / sau bacterii periculoase, cum ar fi *cryptosporidium*. Unele substanțe sunt însă acceptabile și chiar necesare ca și prezență în apă pentru intensificarea gustului și pentru asigurarea necesarului de electroliți.

Apa este considerată purificatoare în majoritatea religiilor, incluzând hinduismul, creștinismul, islamul, iudaismul și șintoismul. Spre exemplu, botezul în bisericile creștine este făcut cu apă. În plus, o baie rituală în apă pură este făcută celor decedați în multe religii, incluzând iudaismul și islamismul. În islamism, cele cinci rugăciuni zilnice, pot fi efectuate doar după spălarea corpului cu apă curate. Apa este geneza tuturor.

Filozoful antic grec, Empedocles, a elaborat o întreagă doctrină filozofică (un fel de teorie pre-atomistă a lumii) bazată pe cele

patru concepte fundamentale ale Universului care erau reprezentate în lumea reală, de patru elemente fundamentale: apă, aer, foc și pământ. În filozofia clasică chineză, apa, era unul din cele cinci elemente constituente ale naturii, alături de pământ, foc, lemn și metal.

Importanța apei în lumea vie

Datorită ponderii sale foarte mari în lumea vie, apa constituie "*cadru molecular*" în care se desfășoară procesele vieții.

➤ Apa constituie solventul universal al materiei vii, atât la nivelul intracelular cât și interstițial;

➤ În interiorul celulelor apa intervine într-o serie de reacții biochimice, cum ar fi de exemplu, reacțiile de hidroliză, de oxidare și de condensare;

➤ În cazul plantelor, apa constituie unul dintre cei doi reactanți în procesul de fotosinteză (celălalt fiind dioxidul de carbon);

➤ Apa constituie mediul de transport al moleculelor, ionilor, macromoleculelor și al celulelor de la un organ la altul. Acest transport se realizează de către fluidele circulante extracelulare;

➤ Apa este agentul de eliminare a cataboliților toxici în afara organismului, în procesele de transpirație și micțiune;

➤ Apa constituie mediul de flotație al unor celule libere cum ar fi: eritrocitele, limfocitele, leucocitele;

➤ Apa asigură protecția la șocuri mecanice a unor sisteme sau a embrionului și fătului;

➤ În cazul animalelor homeoterme, apa intervine substanțial și eficient în procesele de termoreglare.

Stiați că:

- apa imbuteliată reprezintă una din cele mai mari afaceri existente în domeniul alimentar? Piața apelor imbuteliate însumează, în prezent, peste 20 miliarde de dolari?
- 95% dintr-o roșie este apă?
- oamenii grași au mai puțină apă în organism decât cei slabi (din punct de vedere procentual)?
- deși populația lumii a crescut exponențial în ultimele secole, resursele de apă au rămas aceleași?
- americanii consumă de cinci ori mai multă apă decât europenii?

Noutăți:

Pare o contradicție în termeni, dar oamenii de știință au creat "apa uscată". Substanța are o textură asemănătoare cu cea a zahărului pudră, iar inventatorii ei se așteaptă să devină un succes comercial. Fiecare particulă de apă uscată conține o picătură infimă de apă înconjurată de o "cămașă" de cuarț nisipos. De fapt, 95% din apa uscată este apă "udă", iar una dintre proprietățile ei cheie este puternica abilitate de a absorbi gazele. Oamenii de știință cred că apa uscată ar putea fi folosită mai ales în combaterea încălzirii globale, prin absorbirea și reținerea gazelor cu efect de seră din atmosferă, cum ar fi dioxidul de carbon (CO₂). Testele au arătat că noua substanță este de trei ori mai eficientă în acest sens decât apa obișnuită.

Apa este "*matricea vieții*". Ea este importantă nu numai pentru faptul că este, din punct de vedere cantitativ, componentul major al organismelor vii, dar și pentru motivul că ia parte la organizarea structurală a biosistemelor și la activitatea metabolică celulară.

Cum mai putem vedea fizica.....

Prof. Elena Corfu

Cu ocazia zilelor liceului, am provocat elevii să participe cu lucrări, m-am gândit eu, la mai multe secțiuni, cum ar fi: galaxia experimentelor, fizica în culoare.

Mă așteptam să vină cu propuneri interesante, ceea ce s-a și întâmplat. Unii au realizat experimente din diverse domenii ale fizicii, folosind materiale chiar simple, dar au pus în evidență fenomenul studiat. Au existat și elevi care au folosit doar materiale reciclabile. Am fost surprinsă plăcut de unele proiecte care au îmbinat desenul cu informații din aria disciplinei. În imagini apar doar unii elevi și doar o parte dintre lucrări. Cei care au participat au fost mai mulți.

Îi felicit pe toți elevii care s-au implicat, care dovedesc pricepere, entuziasm, dorința de a răspunde unei propuneri de activitate extrașcolară și de a împărtăși din munca lor tuturor colegilor din clasă sau chiar din liceu (o altă abordare a noțiunilor).

EUL RECEPTOR

Gând pentru Eminescu

Mă simt dator să-ți mulțumesc pentru creațiile de iubire în care mă regăsesc. Versurile tale mi-au provocat dependență atunci când melodiile nu mai transmiteau inocență. Mă mândresc că sunt român ca tine și că purtăm același nume, însă tot ce îmi doresc e să ajung ca tine, recunoscut în lume.

Știind că ai fost un om modest, cu mulțumirile eu am să mă opresc; dar acum, în încheiere, chiar de nu mă poți auzi și vedea, îți sunt recunoscător că ai apărut în copilăria mea!

Dragă Mihai Eminescu,

Andreea Neculau, clasa a XII-a C

De mică, sufletul meu a asimilat o baladă scrisă de tine. Pe când Soarele își stinge făclia, iar micii copii își îmbracă hainele de noapte, mamele se gândesc ce taine să mai șoptească copiilor. Această seara a fost specială: cartea cu povești pentru copii a rămas nedeschisă, iar un volum sfărtecat își deschide paginile ca niște aripi.

La lumina lămpii, ochii blânzi scapără-n pagina veche, iar, cu glasul lin, mi se citește și eu ascult cu interes "Strigoii".

Nu este nicio fată care se îndrăgostește și se căsătorește, nu are nici Feți-Frumoși balada ta, ci este o baladă tristă, un cântec liric ce sună a romantism, despre o fată cu chip de înger, fără paloare în obraji, ci, mai degrabă, poleită de moare. Întisă în sicriu, logodnicul ei o plânge. De ce i-ai furat a lui iubire și l-ai aruncat într-un iad microcosmic? L-ai înnebunit, făcându-l să își spună povestea iubirii pierdute.

Precum Orfeu, care a mers în Hades pentru Euridice, așa și Arald a fugit călare până la mag să îi reînvie iubita. Și a renăscut din moarte, unindu-se cu eroul nostru, iar iubirea fu pe măsură, ochii lor fiind vii, plini de dragoste, însă trupurile le erau moarte, așa cum tu însuși l-ai avertizat, și a ieșit din palatul pustiu cu a lui Crăiasă și au murit în albul zilei, fiindcă i-ai preschimbat în strigoii, iar bătrânul mag revine și el la ce era odinioară, numărându-și iar secolele.

Fiorul rece l-am simțit și eu cum se zvârcolea sub piele, dar am petrecut o noapte gândindu-mă la ce ai scris și am realizat. Viața e pustie fără iubire și, așa cum geniul aspiră la împlinire, cu atât mai mult oamenii. Iubirea nu s-ar fi putut împlini fără sacrificiu și, deși erau moroi, erau împreună, iar dragostea din ochii lor a fost tot ce a contat pentru ei. A lui a fost pe veci și s-au logodit în moarte, iar dragostea le-a fost martoră. Asta ai vrut să spui?

Se completau în neajunsuri: el era demonul, iar ea era îngerul și asta face totul mai frapant. Aproape că mă face să îmi doresc să mă pot sacrifica pentru cineva, fiindcă, dincolo de tragism, iubirea a fost eternă. Mulțumesc, deci, pentru morala dulce-amară!

Ploaia...

Dadim Carolina, clasa a Xa C

Stropii de ploaie se prelingeau pe fereastra proaspăt spălată de doamna de serviciu. Afară era din ce în ce mai frig, de parcă o dată cu fericirea ei a plecat și soarele. Privea cerul înnorat din mansarda casei. Singurătatea nu s-a prelinț doar în mijlocul toamnei, ci și în sufletul ei. Avea nevoie mai mult ca niciodată de cineva care să-i aline sufletul, avea nevoie de el. Dar el nu era alături și cel mai probabil nu o să fie niciodată. Copleșită de amintiri, plecă în bucătărie pentru a-și face o cafea. Păcat că nici aici nu o părăseau amintirile. Fix cu un an în urma, când încă se credea destul de puternică pentru a-i rezista farmecelor oricărui specimen masculin, se împiedică de un băiat în curtea liceului. Enervată la culme că și-a stricat proiectul la care a muncit mai bine de o lună, a început să strige la băiatul de care s-a împiedicat, până când s-a ridicat de jos și l-a privit în ochi. O singură privire a fost de ajuns ca să-și schimbe întreaga viață. Avea ochii negri ca smoala, ce ascundeau în spatelul lor o durere îngrozitoare.

Era o persoană fățarnică, purta mai multe măști și reușea să-i păcălească pe toți cu zâmbetul său ademenitor. Mai târziu avea să realizeze că și cu ea purta o mască, pe care nu a reușit s-o scoată. Poate dacă ea i-ar fi observat zâmbetul înaintea ochilor, ar fi fost altă poveste, însă ea a privit pentru prima dată în lumina sufletului său. Mii de sentimente, trăiri și emoții i-au făcut să simtă ceva special unul pentru celălalt. Poate a fost o dragoste adolescentină sau poate au fost suflete pereche.

Și-au găsit alinare unul în celălalt, iar pentru asta a fost de ajuns o singură privire. Firea lui rebelă o amețea și o înnebunea în același timp. El a fost singurul care a străbătut bariera de gheață din inima ei.

„ De ce e atât de greu sa exprimi durerea in cuvinte? De ce e atât de greu sa realizez că a plecat? De ce trebuie mereu sa-mi reamintesc de el? De ce trebuie să-l regăsesc in fiecare băiat care trece pe drum? De ce? De ce? Veșnica întrebare fără răspuns. ”

E toamnă aici și în sufletul ei. O dată cu stropii de ploaie se preling și lacrimile care au promis ca nu vor mai veni. Oare viața e grea? Sau doar noi trăim cu iluzia asta? Cred ca viața e ușoară, doar ca noi o îngreunăm prin deciziile noastre.

EUL CREATOR**Dreapta și Ce e drept?***Mădălina Cociug, clasa aXII-a D*

Dreapta „X” se plimba în geometrie pe bulevardul mulțimii vide.

Simțea parfumul de purgatoriu al singurătății, pentru că toate figurile de stil îi erau străine, iar dreptele din apropiere îi erau paralele.

Sufletul acestei drepte nu era în armonie, nu avea podoabe, precum: dragostea, fericirea, bucuria, dar simțea totuși o liniște echilibrată în această solitudine.

La un moment, se lovi de cineva: era dreapta „Y” care venea din mulțimea R. În momentul ciocnirii, a avut loc o explozie cu degajare de adrenalină, dopamină și oxytocină...Sufletul dreptei „X” prindea mugurii podoabelor pe care nu le cunoscuse înainte. Dreapta „Y” îi interzise lui „X” să dezvolte dependență față de aceste stări, voia să uite de ele... dar ce folos sa-i spui cuiva, care tocmai a încercat drogurile, să nu mai vrea niciodată droguri... E ca și cum ai trage un glonț în cineva și ai avertiza ” SĂ NU MORI!”

Dreptele se plimbau pe toate mulțimile aglomerate din R. „X” tindea să ajungă spre infinit, „Y” însă nu împărtășea aceeași dorință.

După ce efectele secundare ale exploziei slăbiseră, „X” observă un detaliu semnificativ: „Y” era paralelă cu ea...o intersecție între ele ar fi fost imposibilă; puteau doar să se suprapună și să devină o singură dreaptă, dar această idee o terficia pe „X”; ea voia libertate și identitate proprie.

Fiind aproape de poarta spre infinit, nu știa ce să facă... „X”..o singură dreaptă.. în INFINIT ?

S-a întors în mulțimea vidă, mai pierdută, mai puțin conturată și slab definită ca oricând...Era gata să dispară și din mulțimea vidă acum.

FOCUL

*Laura
Alterescu, clasa a
X-a A*

Plămâni îi ard, corpul strigă să se oprească, însă el continuă să fugă ca un orb după ceva ce nu mai avea. Tot ce aude este găfăitul și bătăile accelerate ale inimii. Se împiedică de rădăcinile unui copac, se lasă să cadă la pământ și rămâne acolo, în mijlocul pădurii, trupul protestând împotriva voinței sale de a se ridica. Privind în sus observă cerul lipsit de culoare, de viață, simțindu-se captiv sub un castron alb de porțelan. Frigul tomnatic care îi ciupește obrazii, se instalează atât în aer, cât și în sufletul său. Se regăsește acum în toamnă: cu inima colorată cald precum frunzele umede pe care stă, însă rece asemenea finalului de noiembrie. Își îndreaptă privirea către copacii lăsați fără singurul lucru care le oferă farmec, care îi completează și le înțelege singurătatea. Închide ochii și ascultă, aude un croncănit, un foșnet de aripi și crengile care se mișcă, nu mai e singur. O cioară mare și neagră îl privește cu atenție, îl fixează cu privirea, cu ochii aceia întunecați de un negru nesfârșit.

Își face curaj și se ridică, acum merge încet, prudent, observă ce se află în jurul său, scrutând cu privirea împrejurimile. Ajunge într-o zonă în care copacii nu mai sunt așa dezgoliți, frunzele lor colorate de la galben pal la roșu aprins ofera privirii o imagine mai veselă, mai plină de viață. Iese din pădure și observă că se întunecă, însă ignoră acest aspect își continuă drumul. Ajunge la poalele unui deal și se uită în urmă la pădurea care pare o umbră în lumina slabă a lunii. Urcă pe deal, își îndreaptă iar atenția către cer, care este acum senin, lăsând luna și stelele să strălucească pe cerul

încremenit de gerul care s-a lăsat. Acolo de simțea în siguranță, privind stelele și amintindu-și de nopțile de vară petrecute în acel loc. Îndurerat, închise ochii și își lăsa capul pe spate, această mișcare dezechilibrându-l, alunecând, o ia la vale spre poalele dealului, ajungând în locul din care a pornit. Se oprește brusc, vederea îi e confuză, încețoșată, o durere cumplită îi invadează corpul și simte gustul metalic al sângelui. Înfrigurat, rănit, îndurerat își pierde speranța, frunzele colorate uscându-se în sufletul său.

Răsufând cu greu, încearcă să-și amintească motivul pentru care fugea, pentru care acum se află aici, degerând, sângerând, incapabil să simtă altceva în afară de durere și frig. „A da... focul.” Zicând asta, din nou imaginile care l-au urmărit până aici i-au revenit în minte, amintindu-și cum cabana lui de la marginea pădurii fumea, cum nu mai rămăsese nimic intact din ea, cum iubirea vieții sale rămase în cabană în acea dimineață și a sărutat-o pe frunte înainte să plece în oraș după mâncare, iar, când s-a întors, totul era scrum și tăciune.

În disperarea sa, a început să fugă spre locul în care veneau de obicei să admire stelele în nopțile senine de vară, sperând să găsească alinare. În schimb, s-a ales cu oase rupte, singur în noapte, înghețând, respirând cu greu, un coșmar ce părea fără sfârșit. Aude parcă pe cineva care îl strigă din depărtare, cam greu de zis cu acel țuit în urechi, însă era sigur că era doar o nălucire, așa că se obișnuiește cu ideea că nu va fi găsit prea curând. Se aud totuși niște pași, cineva care aleargă și se apropie din ce în ce mai tare. O mână îi atinge fața și o curăță ușor. Se uită confuz, dar încă are privirea încețoșată, iar lumina lunii este insuficientă pentru a

recunoaște persoana. Vocea a trădat-o. Ea este! Și a scăpat! Nici nu mai conta cum, conta că reușise și se gândise să vină aici, unde se află el. E așa de bucuros, încât răsufală prelung, ușurat, acel răsuflet fiind urmat de un râs înecat, tușit și de lacrimi fierbinți de fericire.

Acum că ea era bine, că a scăpat miraculos și la fel de miraculos l-a și salvat, primăvara își face loc în sufletul său, dezghețând tot ce frigul a încremenit, luminând părțile întunecate, redând culoare, speranță și vitalitate.

Izbucnirea sentimentelor

Toamna. Un anotimp ploios, dar, în același timp, atât de frumos. Parcă ador peisajul melancolic al naturii în acest anotimp feeric. Sentimentele mele sunt un nimic vara, însă, toamna, parcă toate învie și încep să mă apese în interior. Sunt atât de multe, încât sunt copleșită de un val de amar, tristețe, nostalgie.. poate și de un gram de iubire. Toate la un loc, îmi bocănesc prin interior din ce în ce mai tare și se îngheșue ca să se dezlănțuie. Eu, fire retrasă, încerc din răpuzeri să țin ușa închisă, dar parcă frumusețea toamnei deschide automat, singură, poarta către sufletul meu și eliberează sentimentele, care voiau să se exteriorizeze. Rând pe rând, devin din ce în ce mai tristă, mă scurg la fel cum se scurge frumusețea toamnei. Vara, natura zâmbește, însă pe la sfârșitul toamnei, plânge de durere. Așa și eu. Parcă toamna mă caracterizează, parcă trecerea de la vară la iarnă, prin intermediul ei, alcătuieste puzzle-ul sentimentelor mele, care devin din ce în ce mai apăsătoare. În zilele când toamna e tristă, sunt tristă și eu. Când toamna devine o explozie de culori, uitându-mă pe geam, simt că acest anotimp îmi mângâie ușor sufletul și mi-l încălzește cum nimic în lume nu o face. Iubesc să stau și să privesc spre cer când plouă, să simt cum picăturile reci ca gheața ale norilor se scurg pe fața mea...

Toamna nu aduce numai tristețe și nostalgie. Cel mai frumos lucru care îi aparține, într-un fel, este faptul că toamna te îndrăgostește. Toamna aduce cu ea și iubire, transformându-se ca un fel de Cupidon, te țintește drept în inimă și te cuprinde cu toate

sentimentele fericirii și ale bucuriei care îți deschid poarta către o altă viziune a lumii exterioare și interioare. Toamna se nasc cele mai frumoase iubiri și povești de dragoste, indiferent că sunt de scurtă sau de lungă durată. Ceea ce contează este sentimentul pur al dragostei, care te face să trăiești ca un

Besu Ana- Maria, clasa aXaA

orb nebun. Dragostea te transformă complet. Te simți împlinit atunci când iubești pe cineva și te chinui din răpuzeri să faci ca acea persoană să fie a ta pentru o vecie. Să iubești nu înseamnă că ești slab de fire, să te îndrăgostești prea repede de un necunoscut solitar nu te face neputincios, să iubești e mare lucru în ziua de azi. Mulți iubesc, dar nu sunt iubiți. Când iubești ajungi într-un tărâm al viselor, începi să inventezi lucruri prostești care pe tine te-ar face cu adevărat fericit. Numai când le gândești, un zâmbet apare pe fața ta. Nu e un zâmbet de care ar trebui să te

temi, e un zâmbet care s-a născut datorită dragostei și a faptului că iubești atât de tare pe cineva, care poate nici nu știe că tu exiști.

Așa am început și eu să scriu. Cuvintele exprimau tot ceea ce eu simțeam. Iubire, ură, fericire, tristețe. Tot. Sentimentele mă macină în interior, încât simt că mă degradez și că trebuie să-mi fac știute gândurile și sentimentele și de alții. Faptul că sunt cuprinsă de boala iubirii mă face să mă simt altcineva. Parcă gândurile mele nu mai sunt vagi și despre orice. Gândurile au început să cuprindă tot ce îi aparține hoțului meu de inimi. Îmi place să spun că este al meu, deși știu foarte bine că nu este așa. Uneori, parcă prea mult mă gândesc la el și parcă uit de mine. Deseori, plâng fără motiv. Dar oare chiar nu există un motiv? Nu îmi plâng de milă sau nu plâng că nu-l pot avea. Până la urma dacă e să fie al tău, așa o să se și întâmple. Dacă nu, înseamnă că nu e persoana de care aveai nevoie și căutarea continuă. Dar eu nu vreau să caut la nesfârșit.

Când mă uit în ochii lui căprui, parcă mă pierd în ei și nu mă mai regăsesc. Parcă atunci când deschide ochii triști și mă privește, mă încuie de fiecare dată când clipește și nu-mi mai dă drumul. Simt atâtea sentimente, parcă sunt prea multe ca să le pot duce. Unele parcă se șterg cu radiera cuvintelor, când le eliberez, altele se întorc la mine și nu-mi dau pace.

Toamnă, oare chiar așa ești tu? Ești tu oare în același mod în care te văd ochii mei și îmi șoptesc fiecare literă care să te descrie?

ILUZIA**Dânca Claudia, clasa a X-a D**

Iluzia e-a vieții eternă largă poartă
 Și, fără ea, viața e searbădă și moartă
 E umbra vântului de veri
 La care nu mai poți să sperii.

A fost, dar nu mai vine
 E o iluzie, știi bine!
 Oamenii merg prin acest pustiu intact
 Și, deși strigă, totuși tac.
 Și ca Morgana dintr-o lume necunoscută
 Viata e o iluzie de un suflet real pătrunsă.

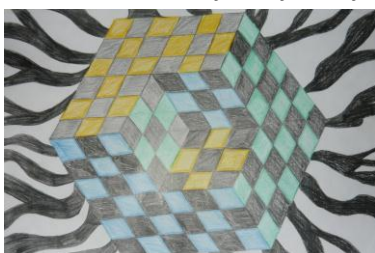
TOAMNA LINIȘTII**Hideg Iustina, clasa a Xa A**

Noiembrie. Stau la măsuță din camera mea, în compania unei cești de ceai care-mi ține de urât. O liniște sobră s-a înstaurat în cameră, o lumina pătrunzătoare mi-a inundat încăperea.

Afară, ceva de basm, toamna, a cărei frumusețe a pătruns peste tot. Culori vii, picături de ploaie și amintirea nestemată a unor momente pierdute, dar de neprețuit. Este vremea perfectă pentru scris. Mă emoționează întreaga atmosferă, mă coplește această toamnă infinită. E un anotimp atât de frumos, de special, încât mi-aș dori să nu se termine. Peisajul mirific de afară mă calmează, dându-mi o puternică stare de nostalgie. În geamul camerei în care mă aflu, bat, pe ritmuri melodice, picăturile de ploaie. Vântul vâjâie liniștit printre crengile copacilor lăsați goi de amintirile prețioase ale trecutului.

E Noiembrie. Ultima luna din toamna, dar cea mai frumoasă, care trezește multe stări melancolice și care aduce în sufletul meu o sumedenie de sentimente. Toamna de afară o aștern în aceste rânduri. Scriu despre ea și afirm că e anotimpul amintirilor, trăirilor și al liniștii. E acea perioada din an care te copleșește, te inundă într-o mare de trăiri. Simt cum sufletul meu este învăluit în culorile puternice ale toamnei. Văd, pe fereastră ușor aburită, cel mai frumos peisaj. Frunze care și-au găsit locul timide pe pământul rece, două bănci părăsite pe care altădată stăteau bunicii mei, cu un suflet tânăr, la povești. Cerul întunecat, din care cad interminabil picurii firavi de ploaie. E atât de frumos! Mă liniștește. Mă gândesc la copilărie, la cât de mult mă bucuram de tot ce toamna îmi aducea. Dar, acum, mărturisesc că mă bucur și mai mult. Sunt mult mai încântată de tot ceea ce se petrece cu natura, de atmosfera de afară.

Revin la starea pe care o aveam la început, plec de la masa unde am scris și mă las pierdută de imaginea de afară și decid să ies, să admir mai atent toamna, lăsând în urma mea carnețelul și ceașcă de ceai, încă fierbinte.

Besu Ana- Maria, clasa aXaA

Bulaga Ioana, clasa aXaA

SINGUR

Antal Alexandra, clasa a X-a A

Pe la miezul nopții, începu să cadă o ploaie liniștită și bogată. Murmura pe acoperișuri și peste pământ cu picături moi ca de untelemn. Stropii se spărgeau delicat pe întinsul asfaltului, prelingându-se pe geamurile clădirilor în panglici lipsite de culoare. Liniștea nopții îmbălsăma atmosfera, diferențind-o de nopțile obișnuite din toamna asta. Mă simțeam ca în Franța secolului al XVII-lea.

Fumul din țigara mea se risipea în aburii nopții, pierzându-se în vâlul subțire al ploii. Stăteam ghemuit pe scara din fața blocului meu, numărând absent stropii ce îmi udau tenișii. Îmi înlătur firele negre și ude de păr cu o mișcare rapidă a încheieturii. Îmi bag mâinile în buzunarele jachetei și mă ridic alene, privind drept înainte, spre clădirile dărăpănate din zare. Nu am mai simțit de multă vreme un sentiment atât de apăsător ca indiferența ce îmi sfredelea cele mai întunecate străfunduri ale inimii. Nici gândul la moarte nu mi se mai părea unul deosebit. Ba mai mult, așteptam inevitabilul sfârșit cu brațele deschise. Vocea ei încă îmi băntuia mintea, nelăsându-mă să dorm de câteva nopți încoace. Ea îmi descătușase anxietatea, depresia, insomnia. *Se vede că ai intrat în anul morții...* - îmi șoptise ea, înainte să trântescă ușa. Nu mai eram panicat de faptul că aveam să mor la șaptesprezece ani, nu îmi mai păsa că fusesem izolat de cei din jur când au aflat că sufăr de cancer. Nici gândul la tatăl meu, care m-a părăsit chiar dinainte să mă nasc, sau la mama care a murit acum două luni, cu două zile după ce am fost diagnosticat, nu mă cutemura.

Eram obișnuit cu astfel de vești.

Arunc o privire spre blocul în care am stat: o clădire veche din cărămidă, cu zece etaje și geamul de la ușa de la intrare spart. Nu îmi va fi dor de el. Nu îmi va fi dor de absolut nimic. Nu am nevoie de amintiri: ele sunt cauza suferințelor. Fără amintiri, nu am ști ce se întâmplă, am fi mereu uimiți de ceea ce vedem, de ceea ce atingem, am vedea chiar și într-un singur pas, o simplă vorbă, o experiență inedită. Am fi fericiți, în sfârșit, fericiți...

Asta și am de gând să fac. Să salvez cât se mai poate salva din puțina fericire ascunsă în mine. Așez mai bine

chitara în spate și aștept ceva, parcă un îndemn să plec mai repede din infernul acesta. Cum se poate, totuși, ca omul să se atașeze de locuri pe care le detestă, pe care vrea să le părăsească într-o bună zi cu orice preț și, totuși, să nu se îndure să le lase înghițite de timp, fără ca și el să participe la procesul acesta de degradare. O fi un fel de sadism, să vezi infernul prăbușindu-se și pe tine odată cu el.

Zărilor îndepărtate îmi păreau promițătoare. Din linia orizontului răsărea peisajul citadin din care radiau lumini necunoscute, în nuanțe lucitoare. Pășesc hotărât spre necunoscutul ce îmi este atât de familiar, spre o nouă viață, un nou început. Înaintez. Înaintez spre viață sau spre moarte, spre început sau spre sfârșit. Oricum, îmi este totuna.

Condamnăre la maladie

Bianca Bălut, clasa a XII-a C

Dacă nu mi-ar fi teamă de vindecare,
Aș găsi plăcere în Soare, nu doar în Ploaie,
Și-n Primăvară, nu numai în Toamnă,
În Răsărit și nu în Moarte.

Dacă nu mi-ar fi teamă de vindecare,
Aș fi visu-n care iubeam neagra încăpere din mine,

nu gândirea lui dumnezeiască.
M-aș fi iubit pe mine, nu doar pe el.

Dacă nu m-aș teme de vindecare,
Frică mi-ar fi de-o nouă boală a întregii ființe,
Cu mult mai amară și de necontrolat...

Sufletul ca anotimp

Bianca Băluț, clasa a XII-a C

Mai știi când eu îți eram nimfă, iar tu, mie, zeu?
Mâna ta rece, rece mereu, o stingea pe a mea...
Tu, fiu de primăvară, eu-de toamnă și de iarnă.
Tu, lumină, întuneric eu.

Voiam să te iubesc, așa cum fierbintele nisip
iubește fiecare val rece
Care se izbește apocaliptic, gustând din răcoarea lui.
Oh, tu, vis de vară!

Ploi multe și zâmbete cules-am împreună,
Încet, fiecare strop desprins din Univers, de tine-mi
vorbește.

Dar luna nu îmi mai surâde
fără de chipul tău palid și blând.

Străzile plimbărilor nocturne cu miros de tei
mă bântuie și-acum.
Tu nu mai vii, eu nu mai vreau să te ador-
Eclipsa sufletului meu se-adâncește, vrând să mă
facă pământ...

Oh, tu, fantasmă de toamnă...
Simți?
Pe sacru mormânt ard acum tăcerile noastre.

Umbră

Bianca Băluț, clasa a XII-a C

Tone întregi de colorată energie
ai vrut să-mi trimiți,

Dar ai rătăcit adresa
Și-o sinistră anemie-mi picură-n suflet.

Tu m-ai judecat, eu te-am iubit.
Omorât-ai Lumina în analiză.
Și trecut e timpul gri când ploaie îți cântam,
Iar tu soare-mi desenai.

Otrava ochilor tăi de lup
Dependență îmi era.
În vis, o umbră ce urlă mi se-arată-
Un adio fără curaj de-a se rosti.

Îndemn la veșnicie

Bianca Băluț, clasa a XII-a C

Vino să-mpărțim liniștea împreună,
Ochii tăi de-ocean să-mi spună povestea-ți, cu
seninătate,
Nu cu fulgere și țipete,
Păstrez eu destule-n nebulia mea.

Nu-ți pot permite veșnicia, ci doar clipe
Ce vor fi amprente eterne în prăbușirea noastră
dulce,
Doar ele-ți vor cânta cu foc în nopți cu ger
Un lunatic vals.

Iar primăvara, ce cândva a noastră a fost,
Să-ți apară-n camera albastră
Cu firavi ghiociei în brațe
Și de noi să-ți amintești.

DE CE ?

Noaptea e un sfetnic bun...

Dar eu mă întreb, dacă e într-adevăr bun, de ce toate amintirile trecutului sau gândurile trecutului, sau gândurile legate de viitor năvălesc noaptea și tulbură sufletul asemenea ploii care aduce tulburarea lacului liniștit?

De ce lacul acesta interior, pe care noi îl numim suflet, se tulbură atât de ușor la orice picătură de apă căzută?

De ce nu mai știm să deschidem elegant ușa trecutului, să privim și să învățăm să acceptăm toate acele piese care alcătuiesc puzzle-ul vieții noastre, piese pe care le potrivim în fiecare zi, încercând să nu greșim din teama de a nu eșua?

De ce ne este frica de eșec? De ce nu învățăm de la copii să ne bucurăm la fiecare căzătură, să ne ridicăm și să continuăm ce am început ?

De ce refuzăm să vedem că nu doar cei de lângă noi se schimbă, ci și noi ne schimbăm odată cu ei, încât, dacă privim în oglinda trecutului, nu ne vom recunoaște nici măcar noi. De ce nu descoperim acea oglindă ascunsă și să o facem o parte frumoasă din noi?

De ce nu învățăm să ne ascultăm sufletul, în liniștea nopții, la o ceașcă de ceai, să vorbim cu noi înșine fără să fim întrerupți de nimeni și nimic, să potrivim frumos și ....ZĂMBIND piesa în puzzle-ul nostru ?

Focsa Daniela, clasa a XII-a B

Atâtea întrebări și... atât de multe variante de răspuns ... Dar, totuși ... să începem prin a da răspunsuri sufletului nostru obosit și încărcat de griji , să-l eliberăm, să-i dăm aripi albe, strălucitoare pentru a putea găsi răspunsul tuturor întrebărilor ...

Să ne dăm timp nouă!

Depresie

Alexandru Ciobanu, clasa a XIIa E

E liniște și mut
În tot ce-a mai rămas din cameră.
Sunt orb, n-aud, tăcut,
și tot ce-aud, sau văd,
ori simt, e pumnul drept
ce-apasă greu... în piept.
În mâna stâg-am muza mortii,
cu-n roșu, negru, sângeri
curgând în voia sorții...
Urechea-mi sângerează lent,
Ea urlă de durere.
Se stige greu și-ncet, eu sunt atent.
Iar moartea mi-e plăcere.

Meditație

Alexandru Ciobanu, clasa a XIIa E

Zi-mi rostul glumei, dacă
N-a reușit un răs să nască.
Zi-mi rostul gândului nătâng
Ce n-a știut că oameni de durere plâng.

Zi-mi rostul minții ce-o frământă
Dacă în ea aduni mărunți.
Și dacă n-ai mărunți, tu mori
Secat de dor, plin de nevoi.

Zi-mi rostul omului pe Terra.
În vene-i curg acum șiroaie,
De pixeli... electrică văpaie.

Ce rost avem cu toții pe pământ,
Cu trupuri vii și mințile-n mormânt.
Poate-s doar eu pierdut în astre
Sau sunt doar stelele frumoase.

Suntem mai mulți aici, acum,
În visul meu complet nebun
Sau... asta-i doar un vis comun?

ETERNAL BOOKS

Nastac Anada, clasa a X-a C

Under the blanket of dust,
Eternal books are hidden
And anxiously waiting to be touched
By hand of an inveterate reader.

Follow the suspense and let peace between
you

Just you and book, an endless sea
Ocean of words, sprinkled harmony
Ideal ambience for an untold story.

Subtle envelop you in magic
The climax of living intensely
You find yourself in every word
What causes you little creeps,
Impatience but also delight.

THE CENTER

Nastac Anada, clasa a X-a C

The book is the center of our thinking
Explore, examine, taste every word of it
We never wonder how complex this is
And also enjoyable .
We read for ourselves, not for anyone else
We lose between the lines, seized by harmony
We dreamed to be a part of them
It's real, fantastic, fascinating
How easy it's to confuse us with reading.

Lucrările elevilor *Nastac Anada* și
Nederiță Vasile au fost publicate în
Antologia Concursului Național
ALECSANDRIANA, Bacău 2016
Prof.coordonator, *Simona*
Andronache

PAPER WORLDS

Nederiță Vasile, clasa a X-a C

Books give a soul to the universe, wings to the mind, flight to the imagination, and life to everything". Books 'outer layer could be made of everything. From artificial skin to expensive ornamental materials that could make its cover more eye catchy to potential readers who still "judge a book by its cover". The inner layer... just some written pages with a certain smell that all the bookworms are in love with and hundreds of thousands of characters with a dead black color all through the pages, till the end. It is amazing how a book works.

Maybe books are holding dreams and wishes buried down in the plot that we deeply want but are too afraid to make them happen. Being afraid of others' opinions we created books where we could hold our thoughts and feelings, dreams and fears, happiness and sadness locked from strangers' eyes. Holding a little compacted universe which you or someone else made is making you always feel safe, even though some people prefer to escape from reality in books because an author always makes a happy ever after in the ending, but in real life it is different for them. They are afraid of not knowing, they are afraid of surprises and suddenness. This is why they decide to escape in books.(...)

At the end of it, when you close it after reading the last page and some author's last words your soul is filled with regret because you know it is already the time to say goodbye. When the book closes it may seem like a dead one, with less colors and interest it had when you looked at it the first time. It is all because you gained all that the book itself was holding. Every character, every drop of feelings, every desire, unsaid words, sorrow,happiness, world pieces, every scene, every vision and everything that had you to read this book further. (...)

I love books,even if I do not read a lot. I like their handy shape. I like the strange specific smell that is locked in the strange specific smell that is locked in the pages of every book. I love... their mystery. I love their warmth. I love their acceptance, and all of their tears. Even my life is kind of a book, but still, there are thousands pages I have not read yet.

O luptă între estetic și artistic în creațiile elevilor

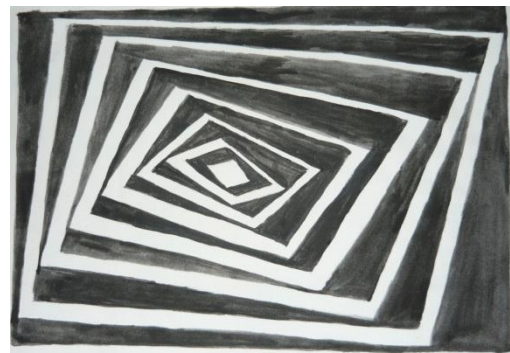
Prof. Ștefan Ioan Diaconu

Bulaga Ioana Smaranda, clasa a XaA

Elevii clasei a X-a A propun o elaborată cercetare vizuală asupra unor forme de exprimare, diferențiate de la o temă la alta. Imaginarul are menirea de a evidenția modul de gândire și de ordonare a unui spațiu plastic elaborat de elev, sub îndrumarea profesorului de Educație vizuală. Gramatica limbajului vizual este compusă din elemente de limbaj plastic ce au ca scop evidențierea sau diferențierea manierelor de lucru specifice. Acest aspect este vizibil în lucrările elevilor prezente în această revistă, iar

spiritul creator al fiecăruia denotă o preocupare pentru redarea fidelă a unor caracteristici estetice, ce țin de frumos. Obiectivul principal al profesorului de Educație vizuală, atunci când intră la clasă, este de a îndruma elevul spre descoperirea unor valori estetice ce au legătură cu frumosul în artă.

Vasilachi Andrada, clasa a XaA

POEZII*Miruna Vârlan, clasa a XII-a C***Fișe de carte**

Îmi poți citi în pietre, la mal,
 în zilele mele neștiute?
 Din reflexia proprie, malefic născută,
 a mea...

Himerele norilor intră ca praful
 în trenul neașteptării.

Moirae...de ce al meu destin?
 Pe cascada pierderii, regăsiri...
 iubesc orice vis,
 orice realitate,
 oricare tu.

Vis

Alerg mireasă în tunetul nopții
 în sfârșit, Sfârșit!
 Culege-mi ardoarea pe fruntea
 nemuritoarei ape însetate.

Sunt logodnica pierzaniei în
 Dragoste,
 Parte din destinul său negăsit,
 Ascuns în deprimarea extaziată a mea.
 Te iubesc când pleci,
 Te ador când te întorci...

N-a început

Sfârșitul. S-a scurs în malul dorinței și al durerii
 vagi.

Aș spune să mai stăm...
 să plecăm.

Întorc, și alung săruturi, trădări,
 le vreau și urăsc...aștept.

S-a sfârșit

Și nu a început niciodată
 iubirea noastră-urâtă

dorită
 iubită!

Fugă

La 10 pași să ajung,
 Și la o atingere să mă opresc.
 La un sărut să plâng răzând,
 pe loc, în vid, găsesc...

Nu mai e spațiu de oprire,
 ci doar continuu joc în doi,
 Nu mai e loc de regăsire,
 mereu în fuga de apoi...

Fanfare tulbură căldura,
 ca într-un război de nume sfânt.
 Ce leac de suflet crezi acum?
 ești ca un rai în simț pagân!

Amintiri prețioase pentru mai târziu...*Ciobanu Laura, clasa a Xa C*

Drumețiile pe Ceahlău făcute în gimnaziu au fost experiențe grozave, de care îmi voi aminti mereu și pe care le-aș repeta oricând.

Totul începe ca o poveste, pe potecile înguste ca intrarea într-un labirint de brazi, la capătul căruia se află o comoară căutată de toți iubitorii de natură: peisajele mirifice din poienițele bătute cu flori catifelate. Uneori, din cauza oboselii, chipul mi se intrista și tot ce-mi doream era să mă opresc din urcat și să dorm pe iarba moale și verde. Pe măsură ce ne apropiam de cabana cea primitoare, oboseala trecea ca prin farmec, iar eu și prietenii mei eram foarte fericiți și plini de energie. Serile petrecute la cabana Dochia vor rămâne pentru toți amintiri de neuitat. Întâmplările petrecute sunt povești de spus nepoților. Imaginația mă poartă departe, rememorând poteci care ne purtau prin locuri sălbatice, neatinse de om, rămase așa cum le-a lăsat Dumnezeu. Văd imaginea unei căprioare care se apropie încet și bea apă dintr-un izvor cristalin în care luna cea măiastră se reflectă și îmi doresc o gură din acea apă ce pare o licoare fermecată.

Cel mai mult îmi place să privesc marea alpină din balconul cabanei, admirând întinderea de norișori pufoși, din care ies sfios vârfurile mai înalte ale stâncilor.

Deși pentru mine somnul de dimineața este cel mai plăcut, a meritat ca într-o dimineața să mă trezesc mai devreme pentru a asista la un ireal răsărit de soare desprins parcă dintr-o poveste.

Toate acestea mi se derulează prin cap ca o rolă de film atunci când mă gandesc la excursie, munte, prietenii și profesorii minunați care ne-au purtat pe cărările înguste și ne-au povestit cu mare drag despre tainele muntelui.

ROSTUL ATENȚIEI

Mihaela Niță, clasa a XII-a E

Atenția este un subiect frecvent discutat, dar și o problemă întâlnită des în rândul elevilor. Propunem să aflăm câte ceva despre aceasta. Poate o exersăm?!

Procesul psihic denumit “atenție” se caracterizează prin orientarea selectivă și concentrarea activității psihice asupra unor obiecte sau fenomene (ceea ce are ca efect reflectarea lor mai clară și mai completă).

Atenția este o funcție de sinteză, deoarece reunește (sau, cel puțin, implică) procesele psihice, care acționează la un moment dat, și le orientează într-o anumită direcție. De exemplu, atunci când învățăm ceva, percepția, memoria, gândirea, limbajul, deprinderile de scriere sau citire interacționează.

Toate acestea sunt sintetizate și orientate spre un singur scop (cel de a învăța). Toate au loc prin intermediul atenției.

În funcție de efortul depus sau de absența, respectiv prezența intenției, atenția poate fi: involuntară, voluntară sau postvoluntară.

Considerând că are un rol fundamental în viață, evidențiem succint rolul atenției postvoluntare (sau *deprinderea de a fi atent*). Ea apare atunci când o activitate care a necesitat efort devine plăcută și ne atrage în mod spontan. De exemplu, dacă la început vedem doar litere ce ne solicită intens atenția voluntară, fiind necesar să ne concentrăm asupra fiecărui cuvânt (ulterior, asupra fiecărei propoziții sau fraze), prin exercițiu putem identifica sensul acestora, *fără un efort deosebit*.

Astfel, în principala sa accepțiune, atenția postvoluntară constituie un ansamblu de structuri operatorii ce funcționează automat în monitorizarea și reglarea activității umane, ce are ca rezultat *actul înțelegerii*.

Totodată, *înțelegerea* e garanția activității ulterioare!

OAMENII RELAȚIONEAZĂ (CUM?)

Carolina Dadîm, clasa a X-a C

Conflictele sunt inevitabile în viața individului, iar multe dintre ele pot fi depășite prin opțiuni în favoarea unor tendințe cu semnificație superioară. Uneori, fără să vrem, ne îndreptăm atenția spre relația unui cuplu, a unei familii sau unor prieteni.

Aceste persoane dau dovadă de încredere reciprocă, angajament și interdependență. “Încrederea (s.n.) interpersonală este un construct cognitiv care stă la baza formării și menținerii relațiilor interpersonale.” (Psihosociologie, Septimiu Chelcea, p. 174).

În situațiile de infidelitate, gelozia, rușinea, furia, frica, tristețea sau teama sunt emoțiile ce caracterizează comportamentul individului. În asemenea cazuri, încrederea dispare și apar gândurile asociate geloziei: “Cine se crede?”, “Și dacă mă va părăsi?”, „Nu știu să-/ (s-o) păstrez?”.

Septimiu Chelcea constată că tocmai prin prisma nesiguranței, posesivității, lipsei de încredere, dar și unei gelozii excesive, individul reacționează într-un mod care se poate finaliza cu brutalitate. Toate acestea constituie manifestări diferite (poate, chiar disimulate) ale complexului de inferioritate.

La rădăcina complexului de inferioritate stă, de fapt, teama de a pierde – pierderea relației, pierderea respectului etc. Frica atrage după sine sentimente de insecuritate, iar gelozia poate aduce o gamă largă de emoții intense, precum: furie, ură asupra „rivalilor”, dezgust sau chiar disperare.

Persoanele cu o stimă de sine scăzută au o predictibilitate mare de a dezvolta gelozia în relația lor, iar acest lucru se întâmplă pentru că ele tind să folosească partenerul ca o sursă de validare a propriei valori și garanție a existenței personale. Ele și-au construit fictiv întreaga valoare personală pe altă persoană.

Este foarte greu să readuci încrederea în persoana care te-a dezamăgit, dar nu e imposibil. Trecerea de la suspiciune la încredere este o modalitate de a reduce nesiguranța, când două persoane relaționează intens sau frecvent.

“Relațiile interpersonale ne oferă șansa unei redescoperiri a propriei persoane în întregul spațiu social în care comunicăm zilnic, ne afirmăm, ne dezvoltăm, dar și analizăm critic portretul moral al celui de lângă noi.” (Psihosociologie, Septimiu Chelcea, p.180).

CUM SĂ NE ELIBERĂM DE TRAC

Elena Muscalu, clasa a X-a C

Tracul apare de îndată ce îți pui întrebarea "Oare voi reuși?" și atinge apogeul atunci când, în miezul evenimentelor, te cuprinde frica de a nu putea face față situației și când ai impresia că îți fuge pământul de sub picioare. "Dacă o mică doză de trac se întâmplă uneori să fie stimulativă, într-o doză prea mare tracul ne împiedică să acționăm și poate deveni un handicap." (Dr. Laurent Chneiweiss, Dr. Eric Tanneau, "Cum să ne eliberăm de trac", pag. 10).

Timiditatea (ca principală cauză a tracului) reprezintă o barieră psihologică în relaționarea interpersonală; parcă ceva te oprește să te exprimi, să arăți ceea ce ești și să comunici ceea ce dorești.

"Pe o treaptă mai sus devine un handicap. [Oamenii n.n.] Se simt prizonerii acestei suferințe care riscă să se repercuteze asupra sănătății lor psihice și să le umbrească viitorul." (Dr. Laurent Chneiweiss, Dr. Eric Tanneau, "Cum să ne eliberăm de trac", pag. 10).

De fapt, la apariția tracului, este în joc o caracteristică ce determină o alăturare între ceea ce ești și ceea ce nu poți arăta că ești, deoarece reușita de a te prezenta și reprezenta în fața celorlalți, clar, în deplinătatea calităților tale, este nesatisfăcătoare. În formă accentuată, tracul provoacă anxietate.

Tulburarea de anxietate socială este o problemă de sănătate mentală cronică care presupune o teamă irațională față de situații și activități în care individul crede că este observat, evaluat și/sau judecat de către alte persoane și că se va face de râs sau va fi umilit. *Anxietatea socială este una dintre cele mai des întâlnite probleme de sănătate mentală și afectează aproximativ 13% din populație.*

Anxietatea socială nu este aceeași lucru cu timiditatea. Persoanelor timide nu le este teamă că vor fi umilite sau puse într-o situație penibilă, iar timiditatea nu le împiedică să își desfășoare în mod normal activitățile zilnice.

Tulburările de anxietate sunt cauzate de anomalii ale părților din creier care se ocupă de răspunsul la frică. Exista dovezi care atestă că atât factorii biologici, cât și cei de mediu, contribuie la apariția tulburărilor de anxietate. S-au observat unele predispoziții genetice, însă acestea nu impun iminenta apariție a bolii. Pe de altă parte, experiențele traumatiche timpurii pot provoca în sistemele corporale normale reacții de manifestare a fricii, astfel încât organismul să aibă o reacție exagerată la stres.

Primul pas - și cel mai important - pe care trebuie să-l parcurgi reprezintă o condiție a reușitei tale: dacă ai ajuns la concluzia că timiditatea te caracterizează, să fii *convins* că o poți depăși. Anxietatea, spre care te poți îndrepta, devine o problemă mai gravă!

De unde vine totul

Nastac Anada, clasa a X-a C

Adolescenta privea cu ochii mari pe fereastra casei.

Sufletul îi era gol, ca și tăișul privirii înnegrite de ură. Fugise acum o oră din fața părinților săi, înclinându-se în camera sa și încăpățânându-se să nu deschidă ușa. Ceva din ea se frânsese ani în urmă și nu putea să mai suporte reproșurile, nemulțumirile fără sfârșit ale mamei și tatălui său. *Se încruntă, apoi ridică din umeri.*

De ce conta, până la urmă? De ce se frământa atât? Nu avea rost, nimic nu avea rost. Zăpada subțire de afară ce abia acoperea pământul negru și răsfirat, se crăpă încet, lăsând loc unor bălți micuțe, lucitoare. Copacii înalți, impunători, înmuguriseră... pe negrul scoarței lor, frunzulițele păreau lacrimi veșnice. Fata își sprijini capul într-o mână, melancolică. Îi plăcea primăvara. Mirosul reavăn, ghiociei, măștișoarele... făceau parte dintr-un ritual al vieții pe care nu-l rata niciodată. Ar fi vrut, odată cu grădina, să renască și ea. Însă nu așa funcționa

lumea. Oamenii erau condamnați să aibă un singur sfârșit și asta înainte să simtă, poate, un strop de fericire, libertate și proștepeime. După câte își amintea, fericirea; o greșală, din punctul ei de vedere. Măcar natura știa că odată pe an va trece printr-o bucurie și-o sărbătoare a vieții, în fiecare an mai frumoasă.

Ea ce știa? Că într-o zi va pleca să trăiască singură ca un copac de toamnă...

Răsună o voce groasă de băiat. Ea tresări. O siluetă ce se desprindea de umbrele copacilor se apropia de ea cu pași domoli. Pe fața lui se putea citi o urmă de mirare și neliniște. Ochii verzi ai băiatului se întunecară, oftă. Ea privea pe geam melancolică, simțind că primăvara n-are să vină prea curând în grădina ei. Matei veghea asupra fetei, fiind ferm convins că anotimpul mult dorit îi va dezgheța inima prinsă în mrejele iernii. Intenționa să-i spună ce simțea, inima bătând mai tare, în timp ce Matei îi întindea mâna. Aruncă o privire în ansamblu, de la

fereastra camerei, dar ceva o ținea în loc. *Părinții săi... ah, nu, scutură din cap. N-au să se supere. Așa că apucă mâna prietenului său și sări. Ateriză cu bine, schițând un zâmbet.* Privi în jur și rămase uimă; nu putuse observa de la geam, însă un copac fumea de floare. Simțea că înflorise pentru ea. Inspiră adânc, lăsând viața ce îmbiba soarele de

sus s-o umple. Undeva, în peisaj, răsărise un ghiocel. Se apropie de el cu ochi sclipitori, dar nu intenționează să-l rupă.

Simțea într-adevăr că a sosit primăvara, în sufletul ei cuprins cu alai de flori și păsări. Ființa ei devenise un rai.

Bulaga Ioana Smaranda. clasa aXaA

PASTILA DE LIMBĂ

Alina Gabriela Filimon, clasa a IX-a A

1) Cuvinte care trebuie **privite** și apoi **plivite**:

„marșarier” / „marșalier”

Singura formă corectă a cuvântului care denumește dispozitivul mecanismului de transmisie, care permite mersul înapoi al unui autovehicul, este *marșarier* (un neologism, după francezul „marche arriere”, care înseamnă mers înapoi), cu pluralul *marșariere*.

„delincvent” / „delicvent”

Jar mănânc! Spre surprinderea mea, forma corectă este „delincvent”. Am trăit în minciună și va trebui să lucrez la treaba asta. Cum spune și DOOM, delincvent este persoana care a săvârșit un delict penal.

2) Utilizarea „ca și”

- fie vrei să eviți o cacofonie și e cea mai la îndemână soluție;
- fie îți vine automat, fara să știi că, de fapt, e greșit ceea ce scrii sau spui.

În ceea ce privește cacofonia și evitarea sa, as vrea să-ți spun că e o falsă rezolvare formularea „ca și candidat”.

„Mihai, ca și compozitor, lucrează la diverse cântece.” este incorect.

Folosirea corectă: Mihai, în calitate de compozitor, lucrează la diferite cântece.

3) „din” sau „dintre”

Din - utilizat când este urmat de un substantiv la singular sau la plural și indică proveniența.

Exemplu: O fată din clasă.

Dintre - utilizat când este urmat de un substantiv sau un pronume, adjectiv pronominal la plural și indică selecția.

Exemplu: Am luat una dintre cărți.

4) „a traversa” sau „a transversa”

A traversa - a trece de pe o parte pe cealaltă, a străbate

A transversa - nu există ca verb, dar avem în limba română „transversal” (direcția perpendiculară pe lungimea unui corp)

Prin **Pastila de limbă**, voi încerca să explic diferite greșeli de ortografie și de exprimare. Astfel, în numerele viitoare, propun să descoperim împreună lucruri amuzante despre cuvintele „stâlcite” ale limbii române.

BOB DYLAN, MUZICIAN ȘI POET

Cristian Colbu, clasa a XIIa E

Bob Dylan insuflă tinerețe în folkul american, iar generații la rândul își vor fi găsit o voce și inspirație în versurile sale. Pentru mai mult de 6 decenii, a rămas o forță mitică în muzică prin vocea și versurile sale.

Se naște Robert Ellen Zimmerman în Duluth, Minnesota, pe 24 mai 1941, dintr-o familie de evrei. Influențat de vedete timpurii ale rock-ului, precum Elvis Presley, Jerry Lee Lewis și Little Richard, Bob se arată dornic și apt pentru compoziții muzicale încă din adolescență. Își formează propriile trupe, cu el ca solist, și prestează sub o varietate de pseudonime, dintre care Bob Dillon este cel mai notabil, din perioada facultății, pe când cânta folk și country la cafenele locale.

În 1960 renunță la facultate și se mută la New York unde idolul său, Woody Guthrie, este spitalizat, grav bolnav. Guthrie a fost pentru Dylan o revelație, considerat de cel din urmă "adevărata voce a spiritului american" și reprezintă începutul carierei acestuia prin decizia de a deveni "Cel mai mare discipol al lui Guthrie". La scurt timp, semnează un contract cu o mare casă de discuri, își lansează primul album și, în aceeași perioadă, își schimbă legal numele în Bob Dylan, probabil ca dovadă a dedicării sale vocației de muzician.

În anii '60 devine figura prominentă a mișcării

Jugaru Bianca, clasa aXaA

pentru drepturi civile, albumul "The Times They Are a Changin'", plin de cântece politice, îl consacră drept muzicianul definitiv al mișcărilor de protest ale deceniului. O imagine de care se va plictisi și va încerca să scape în anii imediat următori prin albumul "Another Side of Bob Dylan", o colecție de cântece mai mult personale decât politice.

În continua schimbare și căutare de inovație, încorporează noi instrumente și abordează subiecte tot mai diverse în muzica sa, spre nemulțumirea celor ce-l cunosc și-l preferă drept "cântărețul folk al mișcărilor de protest"; faimos fiind în cazul acesta momentul în care fanii folk scandalizați îl huiduie la concertul unde va cânta la o chitara electrica pentru prima data public în 1965. Pe parcursul următoarelor trei decenii, Dylan va continua să se reinventeze. Prin vocea sa unică și versurile memorabile, Dylan apropie lumea muzicii de cea a literaturii cum nimeni n-a mai făcut-o înainte.

Chiar dacă Dylan e considerat de mulți un muzician și nu un cântăreț, Sara Danius, curenta secretara permanentă a academiei responsabile de premiarea Nobelului în literatură, e de alta părere. "Am ajuns să realizez că încă citim Homer și Sappho, iar ei scriau acum 2500 de ani," spune ea. "Erau făcute [textele] să fie jucate, de multe ori acompaniate de instrumente, dar au supraviețuit, și au supraviețuit incredibil de bine, pe pagina de carte. Ne bucurăm de poezia lor și consider că Bob Dylan merită să fie citit ca un poet."

Pe data de 13 octombrie 2016, "granițele" literaturii au fost redefinite: Bob Dylan primește premiul Nobel pentru Literatură, fiind primul muzician onorat cu acest premiu.

Stroie Denisa, clasa aXaA

SADOVEANU, ALTFEL

– pamflet –

Mădălina Azînicăi, Alexandru Ciobanu, clasa a XII-a E

Pe la orele după-amiezii, Ștefan cel Mare și adunarea discută problemele țării.

Personajele sunt: Ștefan cel Mare, Nechifor Căliman, secretara figurantă (3), secretarele muncitoare (1, 2) nevasta, amanta și un agent ANAF (turmentat).

Scena 1

Ștefan: Ridică-ți ochii, staroste Căliman. Înțeleg că ai venit la mila Domnului tău pentru o durere pe care o ai. De astăzi înainte, am să-ți dau semn ca să ai intrare slobodă la cetatea domniei mele. Vorbește!

Căliman: Luminat Doamne, jalba mea poate va găsi cândva ascultare la Sfatul Domnesc unde Vodă și boierii săi pun țara la cale.

Ștefan: Șade la masă și așteaptă.

Secretara 1: Măria Ta, badea Cârțan vrea să se lepede de nevastă-sa. Semnează asta !

Secretara 2: A luat foc stadionul, Măria Ta și fotbalistii se răscoală! Ai cererea lor aici. Semnează!

Secretara 3: (mestecând guma și tastând pe telefon) :Semnează!

Toată lumea de la masă strigă: Semnează!!

Scena 2

Sună telefonul, secretara figurantă răspunde la telefon.

Secretara 3: Alo?! Cetatea lui Ștefan cel Mare, de la Suceava ! Secretara cea drăguță la telefon ! (apoi cu o voce dezinteresată spune): -Măria Ta, e nevastă-ta la telefon ! Mă sufocă!

Căliman: Măria Ta ... (nu apuca bine să rostească, intervine Ștefan)

Ștefan: Staroste Căliman, te poftesc să-mi dai răgaz să isprăvesc acest război .... (dezamăgit). Războiul meu, staroste Căliman... îl am cu aceste două femei .

Scena 3

Dintr-odată, intră în sala, amanta (dichisită).

Amanta: Ștefanuuu! Ți-am adus ceva de mâncare!!!

Ștefan (furios și uimit în același timp): Ce cauți aici, femeie?? Dacă apare...

În momentul acela, intră nevasta revoltată .

Nevasta (cântând): Ce are ea și nu am eu ? ... (uitându-se spre public) Ștefane?! Asta-i altă curtezană???

Ștefan le lasă pe cele două să se certe. Cele două ajung să se bată părăsind scena.

După o pauză:

Căliman: Aprig război, Măria Ta ... (ușor ironic) Cu mila Domnului de mai scapi de el!

Ștefan (ținându-se cu mâna de cap): Așa-i , staroste Căliman ... nici eu nu știu ce

m-oi face. Până atunci, îngăduie a primi o moară pe Pârăul Alb și două pogoane în folosință din via domnească Cotnari.

Nici nu apucă bine să-i mulțumească lui Ștefan că intră nevasta:

Nevasta: Da bine, Ștefane... de astea îmi faci ?? Hmm... Am aranjat-o bine și pe asta!

Ștefan (nervos, bate cu palmele în masă): Du-te, femeie și lasă-mă!! Discutăm altă dată!!

(Nevasta părăsește scena, supărată.)

Scena 4

Secretara 1: Am terminat de adunat birurile !

Secretara 2: Eu am terminat de socotit salariile !

Ștefan (sarcastic): Amu v-ați găsit și voi ?

Secretara 3 întrerupe discuția: Da, bine, Măria Ta ... și eu cu programarea la unghii ce mă fac? Știi foarte bine că trebuie să fiu frumoasă !

Căliman intervine nedumerit: Offf... femeile astea ... cine vă mai înțelege?!

Secretara 3 (îl amenință cu o pilă de unghii): Tu, tu, staroste Căliman, ai face bine să taci! Tu ți-ai primit deja leafa!

Ștefan se ridică de la masă și rostește: Ce să mă fac, Doamne, cu oastea asta de netrebnici?

Apare **amanta** (șchiopătând): Ștefane! Ștefane ! Cu ce ți-am greșit? Ochiul meu este în ceață și am mult de suferit! Ție nici măcar nu îți pasă... te învârți pe lângă masă!

Ștefan: Nu te-a pus nimeni pe tine să vii astăzi în cetate! Eu nu am cum să-ți fac dreptate (și îi arată ușa).

Secretara 3 intervine iritată: Lasă-te de vorbă și dă-mi zi liberă ... dacă nu, eu plec!

Ștefan râzând: De tine mă pot lipsi oricând !

Intră în scenă un agent de la ANAF. Toată lumea se panichează.

Agentul turmentat: De la ANAF! Actele la control! Dacă nu, vă dau amendă !

Secretara 3 se ridică și aplică o tactică feminină (seducția): Stați! Stați! Putem rezolva și altfel! Vă rog să veniți cu mine!

Agentul turmentat: Actele ... totul este în regulă! O zi bună!

După câteva clipe de uimire, **Căliman** rostește: Măria Ta, eu plec! Am lăsat iapa dezlegată!

Revine în scenă **secretara 3** care se dă cu ruj și spune: Am uitat să vă spun ! Dau năvală turcii! (părăsește scena, ca o divă). Toată lumea se înarmează și rosteste haotic: - Suntem cu tine, Măria Taaa!

Ștefan nu se ridică de la masă și, făcându-și cruce, spune: Bine ... bine că eu nu-s cu voi!

TRECUT ȘI PREZENT

Institutoarea ZULNIA ISACESCU, un model pentru posteritate

Cercetător științific – pensionar, Mihail Apăvăloae

1. Scurte date biografice

Zulnia Isăcescu, născută Belcik, la Botoșani (14 aprilie 1860), într-o familie înstărită și cu mare dragoste de carte din orașul menționat, având și un frate mai mare, Al Belcik, (n. 1843), avocat, ce a ajuns peste ani unul dintre cei mai apreciați juriști la Înalta Curte de Casație, lucrând și în Ministerul Justiției.

Școala Primară o urmează la Botoșani, după care absolvă Școala Centrală de Fete din Iași, (fosta *Oltea Doamna*) ca șefă de promoție, și apoi se prezintă la examenul de institutoare⁴ (1881), pe care îl ia în mod excepțional, ocupând postul de institutoare la Școala Primară de Fete Nr. 1 din Piatra Neamț, școală ce este a doua ca vechime din Piatra – Neamț, fiind înființată pe 24 septembrie 1858. În 1892 i s-a încredințat și direcția școlii, (în locul *Casandrei Grigorescu*), pe care o conduce cu mare cinste până în 1914, având frumoase inițiative de ridicare culturală a cartierului, a poporului, în genere, funcție deținută până la pensionare⁵. Aici, în curând, la Piatra – Neamț, se va căsători cu *avocatul Constantin Isăcescu* (n. 1850 – d. 18 mai 1916), mare proprietar de moșii și păduri în jurul orașului Piatra-Neamț, care a devenit și *prefect* al județului Neamț (în 1907, când a început construirea *Palatului Administrativ, azi Muzeul de Istorie*), apoi *deputat* (1908-1911), *senator* (1911-1914), în parlamentul țării, din partea Partidului Conservator.

Școala în care a funcționat Școala de Fete Nr. 1, de pe Str. Elena Cuza, avea un local propriu doar din anul 1880, fiind o casă particulară cumpărată de comunitate (azi, *capătul străzii Ana Ipătescu din spatele fostului Magazin Unic*),⁶ unde s-au amenajat într-o casă particulară 4 săli de clasă, cancelarie și locuință pentru directoare, aici funcționând până în 1935, când s-a primit aprobarea să se țină cursurile în localul Școlii Nr. 1 de băieți, prin alternanță cu programul acestei școli⁷ (azi *Muzeul de Artă, de lângă catedrala lui Ștefan*).

2. Însușiri și aptitudini vocaționale de educator. Personalitatea sa.

Institutorul *Al. Gheorghiu* care o cunoscuse încă din copilăria sa, și personal la una din Conferințele generale ale învățătorilor din 1900, (care se organizau imediat după Paște, durând 3-4 zile, având drept scop desăvârșirea pregătirii lor profesionale), o prezintă astfel: *“pe atunci, la 1900, Coana Zulnia (cum o cunoșteau pietrenii) avea 40 de ani, fiind de o talie mijlocie, mult mai slabă la înfățișare, mai ales la față, care era mică, cu trăsături pronunțate, cu bărbia energică, cu pielea feții cam tăbăcită și puțin pistruiată, cu părul castaniu și creț, care-i acoperea și fruntea. Vorbea tare, răspicat, bărbătește. În toată înfățișarea ei avea ceva bărbătesc, iar firea i-o bănuiai hotărâtă, plină de voință și energie, așa cum m-am convins mai târziu că era. Fuma mult, cu o țigaretă mică, sidefie, un tutun tare “Caporal”, care o făcea ades să tușească”*.

Rusu Nicoleta. clasa aXaA

Tot el a schițat și *înfățișarea sufletească a acestei „nature” de elită, cu o personalitate atât de puternică*. Toate aceste însușiri și aptitudini cu care Dumnezeu o înzestrăse atât de generos, sunt reliefate de către acest institutor:

a. *Zulnia Isăcescu* a fost în primul rand *o mare luptătoare și o animatoare*. În împlinirea acestor chemări, era ajutată de *o vie inteligență, de o bogată și îngrijită cultură, un mare dar de vorbire și o curajoasă îndrăzneală*. La

⁴ **Institutor**, -oare, - (subst. masc. și fem.), din fr. Intituteur, sau lat. institutor - în trecut, **învățător de la oraș**, (DEX - Dict. Explicativ al Limbii Române, Edit. Acad. R.S. România, Buc., 1984, pag. 432.; învățători de la Școlile de Aplicații de pe lângă vechile Școlile Normale

⁵ Pangrati C., - **Dicționarul oamenilor de seamă din județul Neamț**, Editura Grigarux, Tipărit la SC MART'S SRL, Piatra- Neamț, pag. 123 , 1999

⁶ Găbureac Sergiu-Marian, - **La pas prin Piatra-Neamț**, Edit. Cetatea Doamnei, Piatra-Neamț, 2001, pag. 49.

⁷ Luchian C., - **Locuri, oameni și școli – monografie a învățământului nemțean**, Piatra-Neamț, 1995

conferințele generale ale învățătorilor sau al institutorilor, la serbări, în întruniri și în diferite ocazii, când lua cuvântul rămâneai impresionat de *frumosul ei talent oratoric*. Îi plăcea să dezbătă chestiuni de pedagogie și psihologie. *Expunea clar, concis, foarte curgător, știind să pună în lumină adevărul*, folosind exemple culese din bogata sa experiență, astfel că aceste cuvântări erau mult gustate de ascultători. Dar își arăta toată strălucirea marelui ei talent de vorbitoare, *în dezbaterile din întrunirile școlare* determinate de dascălimea locală, ce aveau ca scop acțiuni de folos școlar ori obșteșc. *Când unele resentimente sau rivalități îngreuiau sau aveau tendința de a compromite o acțiune, Zulnia mereu atentă, intervenea la momentul critic, oportun, în sprijinul prietenilor care susțineau părerea. Uneori, o simplă ironie, bine potrivită dezarma auditoriul, alteori mai acidulată, țintuia direct pe adversar, fiind distrugătoare.* Îți plăcea să o ascuți chiar și când făceai parte din grupul celor atacați, admirând cuvântul ei energetic, verva ei clocotitoare, cascada frazelor ei curgătoare și limpezi, căldura cu care-și susținea părerea și prietenii. Nu pierdea niciodată din vedere scopul urmărit, știind cum să-și dozeze pe mai departe, cuvântarea, victoria fiind câștigată când câmpul de luptă era curățit, iar ascendentul asupra corpului didactic urca o treaptă mai mult.

b. Cultura sa era remarcabilă, deși ca studii oficiale nu făcuse decât Școala Centrală de Fete din Iași, „Oltea Doamna”, unde fusese premiantă în toți anii, ca de altfel și-n clasele primare (urmate la Botoșani). Fiind *dotată cu o memorie demnă de invidiat, cultura și-o desăvârșise singură, căci citea mult* cu pasiune și din toate domeniile, fiind un autodidact, demn de urmat.

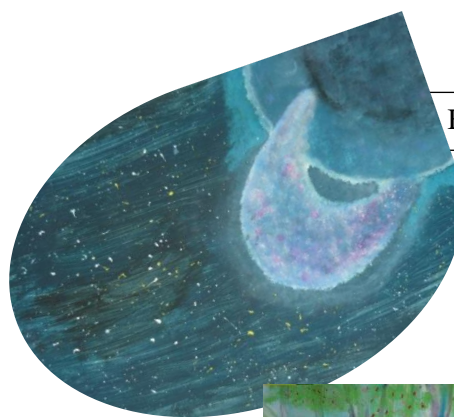
Rusu Nicoleta, clasa aXaA

A fost remarcată de marile personalități ale timpului, precum: **A. D. Xenopol** (prof. univ.1901), **Gheorghe Panu**, (profesor, mare om politic), **Spiru Haret** (ministrul Instrucțiunii Publice), în trecerea lor prin Piatra-Neamț, și chiar de **I. L. Caragiale**, (revizor școlar a județului Neamț în perioada oct. 188-februarie 1882).

În toamna anului 1901, A.D. Xenopol, prof. univ. , rector al Univ. “Al. I. Cuza “ din Iași, aflat la Piatra-Neamț la invitația institutoarei Zulnia Isăcescu, ține în fața intelectualilor din orașul Piatra, conferința “*Originea latină a poporului și limbei române*”, temă de strictă actualitate la interferența dintre secolele XIX și XX, când istoricii austrieci și maghiari, prin teoriile lor revizioniste, încercau să demonstreze că poporul roman s-a format în sudul Dunării. Invitat la masă, acasă la familia Zulnia și Constantin Isăcescu, împreună cu Nicu Albu, Th. Dornescu, Al. Gheorghiu, D. Hogeia, Zulnia a simțit cum la un moment dat, discuția dintre marele profesor și pietreni, întrase în impas, intervenind cu o ușurință rar întâlnită, surprinzându-l pe marele iostoric, care afirma: .....”*Ne-a citat Cucoana Zulnia din Vopiscus, Eutropius, Anonimos, notarul regelui Bela al Ungariei, din cronicarul Nestor, apoi Rosler, Mommsen, Tomoschek și alții, despre care luase cunoștință chiar din niște studii ale lui Xenopol,* ”.... iar acesta, simțind că are în față un partener vrednic de discutat, exclamă bucuros; ....”*profesoară de istorie, la universitate, trebuia să vă faceți. Învățământul are nevoie de astfel de cadre bine pregătite*”.

Vasilachi Andrada, clasa aXaA

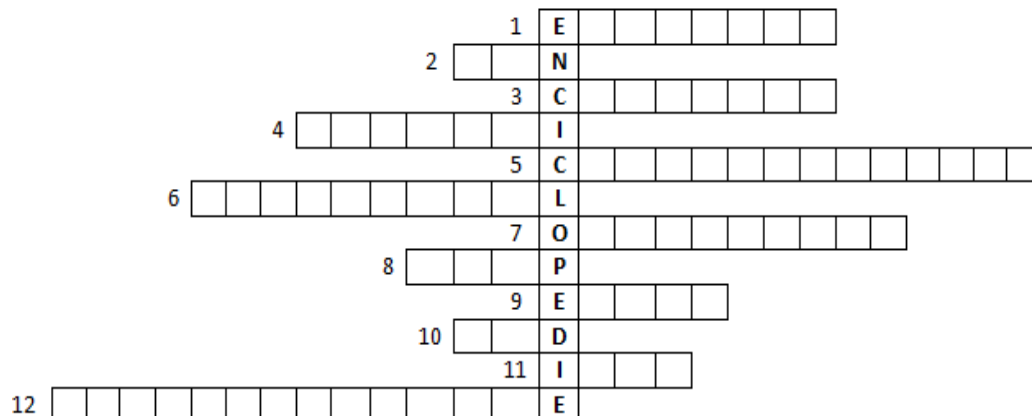
Bulaga Ioana Smaranda, clasa aXaA

Ciubotaru Paula, clasa aXaA

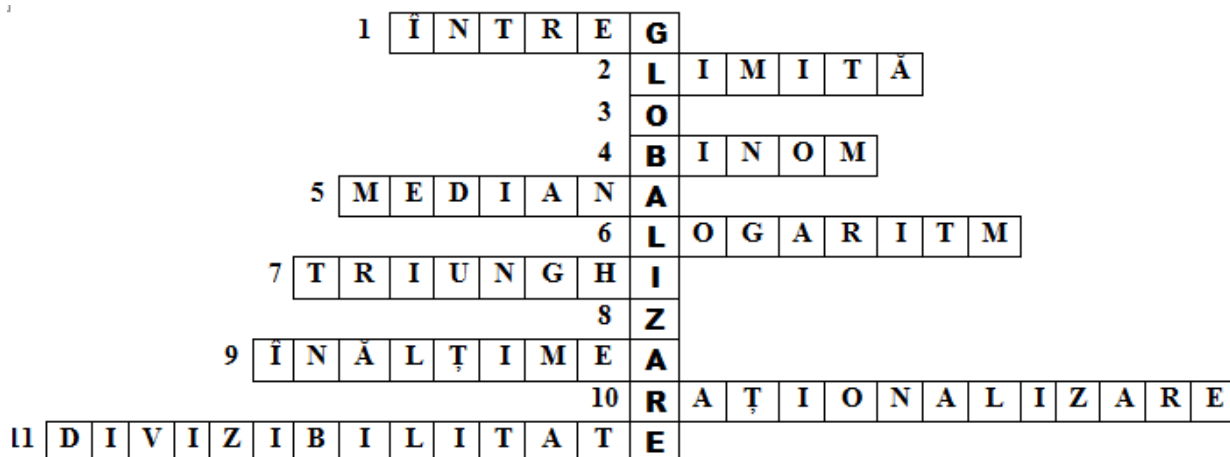
REBUS MATEMATIC

Prof. Cleopatra Olaru

1. Grup de numere, litere etc. legate între ele prin simboluri de operații matematice (adunare, înmulțire etc).
2. Corp format prin rotirea unui triunghi dreptunghi în jurul uneia din catete.
3. Suprafață obținută prin deplasarea unei drepte paralele cu ea însăși, astfel încât să se sprijine mereu pe o curbă închisă și fixă.
4. Pluralul pentru o mărime matematică sau fizică definită printr-o valoare numerică, o unitate de măsură, o direcție și un punct de aplicație (reprezentată grafic printr-un segment de dreaptă orientat).
5. Proprietate a unei relații sau a unei operații matematice de a fi independentă de ordinea elementelor pe care le conține.
6. Cuvântul articulat pentru suma lungimilor laturilor unui poligon; linie închisă care mărginește o suprafață.
7. Punctul de întâlnire a înălțimilor unui triunghi; punctul de întâlnire a înălțimilor unui tetraedru cu muchiile opuse perpendiculare.
8. Mulțime înzestrată cu două operații (adunare și înmulțire), caracterizată prin proprietăți de asociativitate, distributivitate, precum și prin existența elementelor neutre și inverse în raport cu cele două operații.
9. Formulare a datelor unei probleme, a unei judecăți; formulă prin care se exprimă ceva.
10. Element al unui graf.
11. Mulțime de elemente pentru care sunt definite două legi de compunere, una numită *adunare*, iar cealaltă *înmulțire*, astfel încât mulțimea să formeze grup comutativ față de *adunare*, *înmulțirea* să fie asociativă, cu elemente neutru (unitate), și să fie distributivă față de adunare
12. Proprietate a unei operații matematice de a fi asociativă.

REZOLVAREA REBUSULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

*Ce înseamnă să fii educatoare
și membră a ONG Asociația Pedagogică
"Educatorea"*

*Educatorele Tatiana Donciu, Aurica Manea,
Elena Costrachevici, Nicoleta Andrei.*

Într-o vreme în care majoritatea valorilor adevărate stau în umbra nevoilor materiale, EDUCATOAREA pare a fi *Cenușăreasa* sistemului de învățământ și a vieții sociale în care ne zbatem.

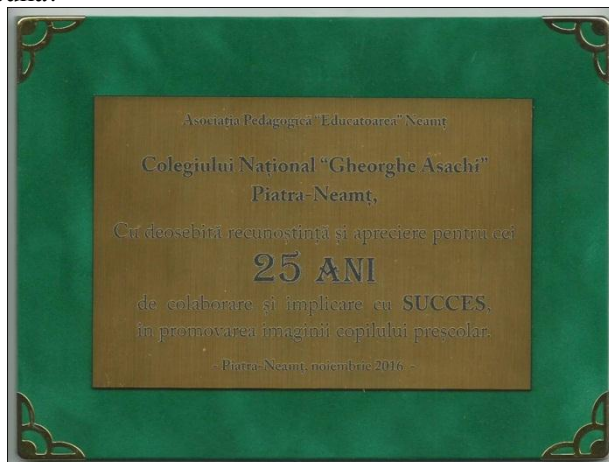
Dar mai știm, în același timp, că a fi educatoare, rămâne un mare privilegiu. Privilegiul de a te înălța și de a veșnici înmulțindu-ți „talantul” în ceilalți, dar mai ales privilegiul de a fi prima persoană, care-i deschide copilului drumul spre lumea cunoașterii, îi descifrează din tainele vieții și îi trezește interesul spre decoperirea universului. Și, pentru ca toate acestea să se păstreze cât mai intacte, să fie întreținute și împlinite prin bucuria realizărilor, a fost și este nevoie de Asociația Pedagogică „Educatorea”. Această asociație s-a constituit, de sine stătător, pe baza propriului statut, din inițiativa unui grup restrâns de educatoare, deosebit de entuziaste și pasionate de activitatea cu preșcolarii, îndeosebi a doamnei profesor Mariana Costrăș.

Inițial, AP.E. a fost constituită din 30 de membri - educatoare aflate în activitate (printre care și noi, Tatiana Donciu și Aurica Manea), educatoare pensionare, profesori ai Liceului Pedagogic; în prezent asociația numărând 200 de membri activi.

A.P.E. este o organizație nonguvernamentală, nonprofit, cu statut propriu de funcționare, cu caracter pur profesional, care și-a propus realizarea unor activități ce vizează promovarea și popularizarea muncii educatoarelor din județul Neamț, organizarea unor activități pentru copii și cu copiii, contribuind altfel la ridicarea calității procesului instructiv-educativ în grădinițe, reflectat într-o mai bună pregătire a copiilor pentru școală, la ridicarea prestigiului pe care-l merită din plin adevărata EDUCATOARE.

Cele două mari acțiuni ale asociației sunt FESTIVALUL PREȘCOLAILOR „COPII-FLORILE VIEȚII” și „DATINI ȘI OBICEIURI DE IARNĂ”. A.P.E. și-a adus contribuția la reușita unor acțiuni, precum: schimburi de experiență, acțiuni de perfecționare, întâlniri cu persoane de marcă pe diverse teme didactice specifice învățământului preșcolar, contribuții la lansarea unor materiale auxiliare în sprijinul aplicării programei, a volumelor de cântece pentru copii - „GLASURI DE COPII”-Tatiana Donciu și a lucrării monografice - „IPOSTAZE ALE GRĂDINIȚELOR DIN JUDEȚUL NEAMȚ”- Mariana Costrăș .

În noiembrie 2016, Asociația Pedagogică „Educatorea” a împlinit 25 de ani de existență și ne simțim onorate că suntem membre ale acestei asociații și ne-am dorit să le împărtășim cu voi, viitoarele noastre colege-elevele la secția pedagogică a CNGA, așa că v-am luat alături de noi la festivitatea sărbătoririi acestui eveniment, să cântăm alături de cei mici, să ne bucurăm împreună!

Coordonator

Prof. Oana Zugravu

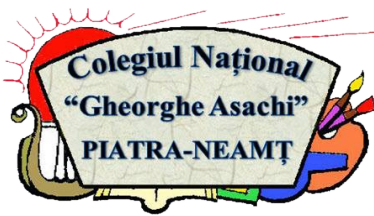
Tehnoredactare

Prof. Maria Magdalena

Colaboratori

- Prof. Alina Foltea
- Prof. Geanina Timofte
- Prof. Claudia Bizu
- Prof. Daniela Baci
- Prof. Mihaela Gherghelescu
- Prof. Cleopatra Olaru
- Prof. Ioan Mancaș
- Elevii și cadrele didactice care au publicat în acest număr.

ISSN 1843 - 6064

Suntem, suntem educatoare (Imnul educatoarei)

Muzică: Prof. Mariana Tatiana Donciu

Versuri: Prof. Mariana Costrăș

Transcriere & Orchestrație : Prof. Paul Imbrea

Belcanto $\text{♩} = 115$

A E D E A

1. Sun - tem, sun - tem e - du - ca toa - re C - un su - flet can - did de co - pil. Iu -

E D E A Ref.

bim și flori, și munți, și soa - re, Și - a - zu - rul ce - ru - lui de - a - pril. Sun

D A D E A

tem, vom fi e - du - ca toa - re, Iu - bim co - pi - ii - i - o - cro - tim Cu

D A D E A

dra - go - ste și cu răb - da re Noi pen - tru via - ță - i pre - gă - tim. Cu

D A D E A

dra - go - ste și cu răb - da - re Noi pen - tru via - ță - i pre - gă - tim.

2. Ne înfrățim cu veșnicia,
Cu-albastrul cer, cu florile,
Căci ocrotim copilăria
Senină ca și zorile.
Ref.

3. Vrem țara liberă și demnă
Spre-un ideal frumos, măreț.
E-o datorie grea, solemnă,
Copilu-i ce-avem mai de preț.
Ref.

4. Trec anii ca nori lungi pe șesuri,
Trec anii, dar nu-mbătrânim...
Avem un nobil țel în viață,
Iubim copiii-i ocrotim.
Ref.